

รายงานการเข้าร่วมโครงการเอพีโอ

โครงการ 12-AG-29-GE-TRC-B/C

เรื่อง Training Course on Organic Product Certification and Auditing

ระหว่างวันที่ 18 – 23 มิถุนายน 2555

ณ เมืองเนกอมโบ ประเทศศรีลังกา

จัดทำโดย นางสาวธิดิมา เนติเวชวิทยา

นักวิชาการมาตรฐานชำนาญการ สำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ

วันที่ 18 กรกฎาคม 2555

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของโครงการ

1.1 รหัสและชื่อโครงการ

รหัสโครงการ 12-AG-29-GE-TRC-B/C ชื่อโครงการ Training Course on Organic Product Certification and Auditing

1.2 ระยะเวลา 6 วัน (ระหว่างวันที่ 18 – 23 มิถุนายน 2555)

1.3 สถานที่จัด เมืองเนกอมโบ ประเทศศรีลังกา

1.4 ชื่อเจ้าหน้าที่เอพีโอประจำโครงการ Dr. M. Saeed เจ้าหน้าที่โครงการอาวุโส (Senior Program Officer)

1.5 จำนวนวิทยากรบรรยาย 6 คน

1.6 จำนวนผู้เข้าร่วมโครงการและประเทศที่เข้าร่วมโครงการ รวมจำนวนทั้งหมด 24 คน จาก 10 ประเทศ ได้แก่ บังกลาเทศ อินโดนีเซีย อิหร่าน มาเลเซีย เนปาล ปากีสถาน ฟิลิปปินส์ ศรีลังกา ไทย และเวียดนาม

ส่วนที่ 2 สรุปเนื้อหา/องค์ความรู้จากการเข้าร่วมโครงการ

2.1 ที่มาหรือวัตถุประสงค์ของโครงการโดยย่อ

- 1) เพื่อให้ผู้เข้าร่วมฝึกอบรมได้พัฒนาความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรฐานและการรับรองด้านเกษตรอินทรีย์
- 2) เพื่อให้ผู้เข้าร่วมอบรมได้รับความรู้และทักษะในการตีความและตรวจประเมินตามเกณฑ์ข้อกำหนดกลางและเป้าหมายมาตรฐานเกษตรอินทรีย์ (Common Objectives and Requirements of Organic Standards: COROS) เกณฑ์ข้อกำหนดของ IFOAM

2.2 สรุปเนื้อหา/องค์ความรู้ที่ได้จากการฟังบรรยาย (จำแนกตามหัวข้อและระบุชื่อวิทยากรบรรยาย)

เนื้อหาของหลักสูตรเป็นการบรรยาย และการฝึกปฏิบัติเกี่ยวกับการตรวจประเมินและการรับรองผลิตภัณฑ์อินทรีย์ โดยเน้นไปที่เกณฑ์ข้อกำหนดของ IFOAM และเกณฑ์ข้อกำหนดกลางและเป้าหมายมาตรฐานเกษตรอินทรีย์ (Common Objectives and Requirements of Organic Standards: COROS) ซึ่งมีการพัฒนาขึ้นมาจากเกณฑ์ข้อกำหนดขั้นต่ำเกษตรอินทรีย์ของ IFOAM (IFOAM Basic Standards) และเกณฑ์ข้อกำหนดมาตรฐาน

เกษตรอินทรีย์ของ Codex Alimentarius เป็นหลัก รวมทั้งการแลกเปลี่ยนความรู้จากการนำเสนอข้อมูลด้านเกษตรอินทรีย์ของประเทศที่เข้าร่วมการฝึกอบรม โดยเนื้อหาการฝึกอบรม มีดังนี้

ภาคบรรยาย

1) แนวโน้มความต้องการและการผลิตอาหารอินทรีย์ ผู้ดำเนินการหลักและตลาดหลัก และสิ่งที่ท้าทายสำหรับอุตสาหกรรมเกษตรอินทรีย์ของเอเชีย (Global trends in demand for and production of organic food products: Key players and major markets, and challenges for the Asian organic industry) โดยวิทยากร Mr. Gerald A. Herrmann

1.1) สิ่งท้าทายในระยะยาว คือ อาหารเป็นสิ่งที่สัมพันธ์กับการเติบโตของประชากรโลก พลังงาน และวัตถุดิบที่ไม่ใช่อาหาร ซึ่งหมายถึง เส้นใย เครื่องสำอาง เป็นต้น โดยความต้องการสิ่งเหล่านี้จะขึ้นอยู่กับความขาดแคลน ราคา กลุ่มผู้บริโภคที่ห่วงเรื่องสุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดีแบบยั่งยืน (LOHAS consumers) ข้อกำหนดด้านคุณภาพ และอื่นๆ ซึ่งบริษัทผู้ผลิตจำเป็นต้องมีการจัดเตรียมยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเหล่านี้ไว้

1.2) การผลิตเกษตรอินทรีย์ คือ ระบบการผลิตที่ให้ความสำคัญกับความยั่งยืนของสุขภาพดิน ระบบนิเวศ และคน เกษตรอินทรีย์พึ่งพาอาศัยกระบวนการทางนิเวศวิทยา ความหลากหลายทางชีวภาพ และวงจรธรรมชาติ ที่มีลักษณะเฉพาะของแต่ละพื้นที่ แทนที่จะใช้ปัจจัยการผลิตที่มีผลกระทบทางลบ เกษตรอินทรีย์ผสมผสานองค์ความรู้พื้นบ้าน นวัตกรรม และความรู้ทางวิทยาศาสตร์ในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และส่งเสริมความสัมพันธ์ที่เป็นธรรม และคุณภาพชีวิตที่ดีของคนและสิ่งมีชีวิตต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

ประโยชน์ของระบบเกษตรอินทรีย์ เกษตรอินทรีย์ที่ทำให้เชื่อถือได้ ต้องเป็นเกษตรอินทรีย์ที่ยั่งยืนที่ให้ความสำคัญกับเรื่องของความหลากหลายทางชีวภาพ ดิน น้ำ พลังงาน สภาพภูมิอากาศ สารตกค้าง สัมพันธ์กับความเป็นธรรม มาตรฐานเกษตรอินทรีย์ เช่น NOP, EU Organic Regulation, Indian NPOP standard (National Programme for Organic Production: NPOP), JAS organic เป็นต้น

1.3) การค้าที่เป็นธรรม (Fair trade) เป็นการเคลื่อนไหวขององค์กรในสังคมและวิธีการที่มีพื้นฐานทางการตลาดโดยมีวัตถุประสงค์ในการช่วยประเทศที่กำลังพัฒนาทำให้เกิดเงื่อนไขทางการค้าที่ดีขึ้นและสนับสนุนเรื่องความยั่งยืน การเคลื่อนไหวนี้สนับสนุนในเรื่องของการยอมจ่ายในราคาที่สูงขึ้นตามการปฏิบัติตามมาตรฐานทางสิ่งแวดล้อมและสังคมที่มากขึ้น ซึ่งเน้นในส่วนของส่งออกจากประเทศที่กำลังพัฒนาไปยังประเทศที่พัฒนาแล้ว

การค้าที่เป็นธรรม (Fair Trade) เช่น IFAT, EFTA, FLO, Max Havelaar, Utz เป็นต้น โดยประมาณ 70% ของอาหารที่ได้รับการรับรองความเป็นธรรมเป็นส่วนใหญ่ที่ได้รับการรับรองเกษตรอินทรีย์ด้วย

1.4) สิ่งที่ทำให้ยั่งยืนในธุรกิจอาหาร ได้แก่ ผลจากของผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ ที่แสดงถึงความยั่งยืน ผลจากที่แสดงถึงการเปลี่ยนแปลงสภาพอากาศและสมดุลคาร์บอน (carbon neutral) การที่ไม่ก่อให้เกิดคาร์บอน และการรณรงค์เพื่อให้เห็นเป็นภาพต่างๆ ที่ชัดเจนขึ้น

การแสดงผลจากทางด้านระบบนิเวศ/ความยั่งยืน เช่น Rain Forest Alliance, FSC, MSC, various roundtables (สำหรับปาล์มน้ำมัน) เป็นต้น

1.5) การควบคุมศัตรูพืชโดยวิธีผสมผสาน (Integrated Pest Management: IPM) เป็นการกระตุ้นโดยสิ่งแวดล้อมเพื่อวิธีการจัดการศัตรูพืช โดยอาศัยการรวมกันของสิ่งที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ โปรแกรม IPM ที่ใช้ในปัจจุบัน ครอบคลุมข้อมูลวงจรชีวิตของศัตรูพืชและปฏิสัมพันธ์ของศัตรูพืชเหล่านั้นกับสิ่งแวดล้อม

ข้อมูลนี้เกิดเป็นวิธีควบคุมต่างๆ ที่นำมาใช้ร่วมกันอย่างเหมาะสม ซึ่งถูกนำมาจัดการทำให้เกิดการทำลายของศัตรูพืชโดยวิธีที่ประหยัดมากที่สุด และก่อให้เกิดอันตรายต่อคน ที่ดิน และสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

1.6) เหตุการณ์สำคัญในรอบ 20 ปี ที่เกี่ยวข้องกับข้อกำหนดด้านเกษตรอินทรีย์สากล ได้แก่

1.6.1) ปี 1990 กฎหมายการผลิตอาหารอินทรีย์ (Organic Foods Production Act: OFPA) ผ่านการพิจารณา และปี 2002 มาตรฐานเกษตรอินทรีย์ของอเมริกาเริ่มมีการนำมาใช้ (National Organic Program: NOP)

1.6.2) ปี 1991 กฎระเบียบด้านเกษตรอินทรีย์ของสหภาพยุโรป (EU organic regulation) ผ่านการพิจารณาและนำมาใช้ในปี 1993

1.6.3) เดือนเมษายนปี 2001 สินค้าพืชอินทรีย์และวัตถุดิบทั้งหมดที่ส่งออกไปประเทศญี่ปุ่น จะต้องสอดคล้องกับมาตรฐานการเกษตรของญี่ปุ่น (Japan's Agricultural Standards: JAS)

1.6.4) เดือนพฤษภาคม ปี 2001 มาตรฐานเกษตรอินทรีย์ของประเทศอินเดีย หรือ NPOP ประกาศใช้อย่างเป็นทางการ และเมื่อเดือนมีนาคม 2006 ประเทศสหรัฐอเมริกายอมรับมาตรฐาน NPOP ของอินเดียว่าเท่าเทียมกับของสหรัฐอเมริกา เดือนมิถุนายน 2006 คณะกรรมาธิการยุโรปด้านการผลิตระบบเกษตรอินทรีย์ (European Commission) ยอมรับมาตรฐานเกษตรอินทรีย์ของอินเดียว่ามีความเท่าเทียม รวมทั้งประเทศอินเดียได้เข้าเป็นสมาชิกประเทศที่สาม (Third country list)

1.6.5) เดือนมิถุนายน 2009 ประเทศแคนาดาและสหรัฐอเมริกายอมรับมาตรฐานและกฎระเบียบด้านเกษตรอินทรีย์ซึ่งกันและกัน

1.6.6) เดือนกรกฎาคม 2011 ประเทศแคนาดาและสหภาพยุโรปยอมรับมาตรฐานและกฎระเบียบด้านเกษตรอินทรีย์ซึ่งกันและกัน

1.6.7) ปี 2012 คาดว่าอาจจะมีการทำความเท่าเทียมระหว่างมาตรฐานของสหรัฐอเมริกากับสหภาพยุโรป

1.6.8) ทุกวันนี้มีประเทศประมาณ 75 ประเทศที่มีการดำเนินการตามกฎหมายอาหารอินทรีย์และการผลิตในฟาร์มอินทรีย์ที่เป็นสากล และมี 25 ประเทศที่กำลังดำเนินการจะนำกฎระเบียบมาใช้ โดย IFOAM มีการนำกลไกในการพัฒนาให้เกิดความเท่าเทียมกับสากลที่ทำความตกลงกันแล้วและดำเนินการโดยเครือข่ายความร่วมมือระหว่างประเทศด้านมาตรฐานและการตรวจสอบรับรองเกษตรอินทรีย์ (Global Organic Market Access: GOMA) ซึ่งเป็นความร่วมมือระหว่างสหพันธ์เกษตรอินทรีย์นานาชาติ (IFOAM) องค์การอาหารและการเกษตรสหประชาชาติ (FAO) และการประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการค้าและการพัฒนา (United Nations Conference on Trade and Development: UNCTAD)

1.7) รายละเอียดเกษตรอินทรีย์ในปัจจุบัน มีดังนี้

1.7.1) มาตรฐานและฉลากเอกชน หลายหน่วยงานเป็นสมาชิกของ IFOAM และได้รับการรับรองระบบงานโดย IFOAM เช่น KRAV, Bioland, National Association Sustainable Agriculture Australia (NASAA) เป็นต้น

1.7.2) เกษตรอินทรีย์มีความโปร่งใสมากขึ้นทำให้ผู้บริโภคเกิดความเชื่อมั่นและมีความต้องการสินค้าสูงขึ้น ทำให้มีแผนและเงินสนับสนุนด้านเกษตรอินทรีย์เกิดขึ้น รวมทั้งสามารถนำสินค้าเข้าสู่ตลาดค้าปลีกได้

1.7.3) สภาพตลาดในปัจจุบัน มียอดขายสินค้าเกษตรอินทรีย์ในปี 2011 ประมาณ 47.5 พันล้านยูโร และยอดขายสินค้า Fair Trade ปี 2009 ประมาณ 3.4 พันล้านยูโร

1.7.4) มีการจัดงานเกษตรอินทรีย์ทั่วโลกหลายงาน เช่น BioFach, SANA, Natural Products europe เป็นต้น

1.7.5) แนวโน้มตลาดสินค้าเกษตรอินทรีย์สูงขึ้น เนื่องจากมีความต้องการอาหารสูงขึ้น ผู้บริโภคชาวยุโรปมีความสนใจในเรื่องของสุขภาพมากขึ้น แนวโน้มของตลาดทั่วไปจะปรับไปสู่ตลาดอินทรีย์ โครงสร้างการกระจายสินค้ามีความแตกต่างและแยกออกจากตลาดทั่วไป

1.7.6) แนวทางในการรับมือกับสิ่งที่จะเกิดขึ้น ได้แก่ การพัฒนาเป้าหมายของตลาดภายใน การเพิ่มความแข็งแกร่งให้กับตราสินค้า ความร่วมมือเพื่อให้เกิดอำนาจในการส่งออก ลักษณะเฉพาะของสินค้า เช่น คุณภาพ รสชาติ ตำนาน การสอบกลับและความโปร่งใสที่แสดงถึงความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมของสินค้า แหล่งสนับสนุน ความร่วมมือขององค์กรต่างๆ แหล่งทรัพยากร และความยั่งยืน

1.8) บทสรุปของหัวข้อนี้ สรุปได้ว่าตลาดของสินค้าเกษตรอินทรีย์ที่ได้รับการรับรองจะโตขึ้นประมาณ 10% ต่อปี สินค้า Fairtrade จะเติบโตขึ้นจาก 3.5 พันล้านยูโรในปี 2009 ประมาณ 15% ต่อปี ตลาดของสินค้าที่แสดงฉลากที่เกี่ยวข้องกับระบบนิเวศหรือความยั่งยืน จะเติบโตไปพร้อมกับส่วนที่มีบทบาทเกี่ยวกับอาหารของโลก และตลาดค้าปลีกของสินค้าทั่วไป ความซื่อสัตย์และคุณภาพในการดำเนินการตลอดห่วงโซ่ของสินค้า ระบบการขนส่ง ความรับผิดชอบต่อ การสอบกลับ การรวมข้อกำหนดด้านความยั่งยืนกับเกษตรอินทรีย์ ตำนานและแหล่งกำเนิดทางภูมิศาสตร์ องค์กรผู้ผลิต เป็นส่วนที่มีผลต่อยอดขายของตลาดระหว่างประเทศในอนาคต

2) นโยบายและการจัดตั้งสถาบันสำหรับสนับสนุนสินค้าเกษตรอินทรีย์ในประเทศศรีลังกา (Policy and institutional settings for promoting organic agrifood sector in Sri Lanka) โดยวิทยากร Dr. Keerthi Mohotti

2.1) การผลิตเกษตรอินทรีย์และการผลิตเชิงอุตสาหกรรม มีทั้งผลผลิต กระบวนการผลิต ส่วนผสมวัตถุดิบ สารปรุงแต่ง การส่งออก การนำเข้า และการบริการ การผลิตเกษตรอินทรีย์ในศรีลังกามีการขยายตัวเพิ่มสูงขึ้นถึง 1.33% โดยเป็นสินค้าประเภทชา กาแฟ เครื่องเทศ ผลไม้ ข้าว เม็ดมะม่วงหิมพานต์ มะพร้าว สมุนไพร ผักของป่า น้ำผึ้ง ขนมปัง ช็อคโกแลต น้ำผลไม้

2.2) ประวัติการผลิตเกษตรอินทรีย์ ผู้ผลิตมีทั้งในรูปของบริษัท และฟาร์มขนาดเล็ก (ผลิตข้าวเปลือก และเครื่องเทศ) องค์กรผลิตขนาดเล็ก โครงการต่างๆ การลงทุนของชาวต่างชาติ และรายเดี่ยว ข้อกำหนดของโลกที่เป็นส่วนสำคัญ ได้แก่ อาหารเด็ก สมุนไพร สัตว์ธรรมชาติ สารปรุงแต่งอาหารธรรมชาติ ส่วนผสมในการเพิ่มมูลค่าของอาหารและเครื่องดื่ม เมล็ดพันธุ์และวัสดุปลูก กระบวนการผลิตอาหาร เครื่องสำอาง และสบู่ วัสดุที่ใช้เป็นบรรจุภัณฑ์ การเตรียมการเรื่องชีวพลวัต ปุ๋ยและการกำจัดศัตรูพืชโดยวิธีทางชีวภาพ ยาง และดอกไม้ ผลผลิตที่มีศักยภาพของประเทศ ได้แก่ สินค้าปศุสัตว์ เนื้อ ผลิตภัณฑ์ประมง และผลิตภัณฑ์นม เมล็ดพันธุ์และวัสดุปลูก สมุนไพร เครื่องสำอางและสบู่ สีและสารปรุงแต่งอาหารธรรมชาติ ส่วนผสมสำหรับอาหารเด็ก และเครื่องดื่ม น้ำเกลือ ยาง ผลิตภัณฑ์จากผึ้ง และการเก็บของป่า ปุ๋ยและการกำจัดศัตรูพืชโดยวิธีทางชีวภาพ และปุ๋ยหมัก จุดกระจายและจำหน่ายสินค้า บนจุดจำหน่ายในซูเปอร์มาร์เก็ต นักท่องเที่ยวเชิงระบบนิเวศ ร้านอาหาร กิจกรรมสันทนาการและความบันเทิง

2.3) นโยบายและการสนับสนุน มีดังนี้

2.3.1) ปี 1992 เกิด Lanka Organic Agriculture Movement (LOAM) ขึ้นครั้งแรก ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในเรื่องของการสนับสนุนการผลิตเกษตรอินทรีย์ การสร้างและปรับปรุงมาตรฐานเกษตรอินทรีย์ การสร้างให้ชาวศรีลังกาตระหนักในเรื่องของเกษตรอินทรีย์ โดยในปี 1999 LOAM ได้กลับมาใหม่อีกครั้ง

2.3.2) ปี 2003 มีมาตรฐานชาติ และเกิดกลุ่ม University Grants Commission (UGC) Cluster ขึ้น

2.3.3) ปี 2009 มีการรับรองในท้องถิ่นโดย Sri Cert

2.3.4) มีการฝึกอบรมให้เกษตรกรและการอบรมระยะสั้นโดย NGOs การศึกษา การวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์โดยกรวิชาการเกษตรหรือ DOA และมหาวิทยาลัย

2.4) สิ่งที่ต้องการในอนาคต ได้แก่ การพัฒนาการอบรมและแหล่งทรัพยากร การสนับสนุนทางการเงินเพื่อลงทุนในระหว่างกระบวนการเปลี่ยนแปลงและการรับรอง นโยบายโดยตรงในการคงไว้ซึ่งพื้นที่การผลิตเกษตรอินทรีย์ จำกัดการใช้สารสังเคราะห์ การส่งเสริมการตลาดและธุรกิจ การวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ อุปสรรคจากการรับรองเกษตรอินทรีย์ปลอม ฟาร์มผสมผสานที่นำไปสู่ความยั่งยืน ผลประโยชน์ก็จะเกิดขึ้นกับภาครัฐ การศึกษา อุตสาหกรรม และ NGO ร่วมกัน ตามสโลแกน “Go Organic Grow Organic”

3) การเติบโตของอุตสาหกรรมการผลิตสินค้าอินทรีย์และการค้าขายในประเทศศรีลังกา (Growth of organic industry and commercialization in Sri Lanka) โดยวิทยากร Mr. T.P.L. Raj

การกระจายพื้นที่เกษตรอินทรีย์ในเอเชียของปี 2010 ทั้งหมด 2.8 ล้านเฮกแตร์ แบ่งเป็นของจีน 50% อินเดีย 28% คาซัคสถาน 5% (ปี 2009) และอื่นๆ 17% ประเทศที่มีการใช้พื้นที่ในการผลิตเกษตรอินทรีย์มากที่สุด 10 อันดับแรก ได้แก่ จีน อินเดีย คาซัคสถาน ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย ศรีลังกา ซาอุดีอาระเบีย ไทย ติมอร์ตะวันออก และปากีสถาน ตามลำดับ ซึ่งสำหรับประเทศศรีลังกาใช้พื้นที่ในการผลิตเกษตรอินทรีย์ 43,664 เฮกแตร์ และแนวโน้มการตลาดของโลกมีแนวโน้มสูงขึ้นและสินค้าเกษตรอินทรีย์เป็นที่ต้องการมากขึ้น

ตัวอย่างสินค้าเกษตรอินทรีย์ที่สำคัญของประเทศศรีลังกา ได้แก่ ชาหลากหลายชนิด ทั้งชาเขียว ชาดำ ชาชิลอน กะทิกล่องจากมะพร้าวอินทรีย์ ผลไม้แท่ง (Fruit Bar) จากกล้วย อบเชย สับปะรด มะม่วง ซึ่งเป็นที่ต้องการของตลาด

4) อุตสาหกรรมการผลิตสินค้าเกษตรอาหารอินทรีย์ในประเทศจีน : แนวโน้มและประเด็นหลักที่พบโดยผู้ผลิตและการสนับสนุนของรัฐบาล (Organic agrifood industry in the People's Republic of China: Trends and key issues faced by producers, and government's support program) โดยวิทยากร Mr. Zhejiang Zhou

4.1) การพัฒนาเกษตรอินทรีย์ในประเทศจีน

จีนมีประวัติการทำเกษตรกรรมที่สืบทอดกันมายาวนาน เกิดการเคลื่อนไหวในการทำฟาร์มที่เริ่มใส่ใจระบบนิเวศในปี 1980 มลภาวะกับสิ่งแวดล้อมและการทำลายระบบนิเวศที่เป็นสาเหตุมาจากเกษตรกรรม แนวโน้ม การพัฒนาอาหารสีเขียวเกิดขึ้นตั้งแต่ปี 1990 ความปลอดภัยของอาหารเริ่มจากความกังวลในเรื่องความปลอดภัยของอาหาร ก่อให้เกิดนโยบายของภาครัฐ การผลิตอาหารที่ปลอดภัย ได้แก่ เกษตรอินทรีย์ เกษตรสีเขียว

(Green)/GAP โดยไม่ก่อให้เกิดมลภาวะ ซึ่งแต่ละระบบก็จะมีโลโก้ประจำ ในช่วงเริ่มต้นปี 1989 หน่วยงาน Organic Food Development Center หรือ China Organic Food Development and Certification Center (OFDC) เข้าเป็นสมาชิกของ IFOAM ปี 1990 มีความต้องการจากต่างประเทศ จึงเกิดการตรวจประเมินและการรับรองขึ้นในจีน ปี 1994 เกิดหน่วยรับรองรายแรกของจีน คือ OFDC ปี 1995 มีผู้ตรวจประเมินด้านเกษตรอินทรีย์ 2 คนแรก ปี 2002 มีการเริ่มต้นโดยกระทรวงคุ้มครองสิ่งแวดล้อม (Ministry of Environmental Protection) ตั้งแต่ปี 2004 CNCA มาจดทะเบียนและควบคุมหน่วยรับรอง ส่วน CCAA จัดทะเบียนผู้ตรวจประเมิน ผู้ให้ความรู้/ฝึกอบรม และที่ปรึกษา และ CNAS ให้การรับรองระบบงานแก่หน่วยรับรองและห้องปฏิบัติการ การพัฒนากฎระเบียบ เดือนพฤศจิกายน ปี 2003 เกิดกฎระเบียบเรื่องการรับรองและการรับรองระบบงานของจีน (Regulation of the PRC on Certification and Accreditation) เดือนเมษายน ปี 2005 เกิดกฎระเบียบการจัดการการรับรองเกษตรอินทรีย์ (Management Rule for Organic Certification)

4.2) การพัฒนามาตรฐานของประเทศ โดยอ้างอิงหลักพื้นฐานมาจากมาตรฐาน IFOAM Basic Standard และแนวทางของ Codex และมีการอ้างอิงเพิ่มเติมกับข้อกำหนดของสหภาพยุโรป (EU Regulation) และสหรัฐอเมริกา (NOP) ด้วย โดยมีการทบทวนมาตรฐานไปเมื่อปี 2011 ทั้งมาตรฐานและกฎระเบียบทำให้มีข้อกำหนดที่เข้มงวดมากยิ่งขึ้น การพัฒนาในส่วนของหน่วยรับรอง ปัจจุบันมีหน่วยรับรองจำนวน 23 ราย ซึ่งรวมหน่วยรับรองของต่างชาติที่ขึ้นทะเบียนไว้จำนวน 3 ราย หน่วยรับรองทั้งหมดได้รับการรับรองระบบงานโดย CNAS มีหน่วยรับรอง 1 ราย คือ OFDC ได้รับการรับรองระบบงานจาก IFOAM, ระบบควบคุมการผลิตเกษตรอินทรีย์ของแคนาดา (Canadian Organic Regime: COR) และทำความเท่าเทียมกับ EU แล้ว

4.3) พื้นที่ที่ได้รับการรับรองในปี 2004 มี 3.5 ล้านเฮกตาร์ และในปี 2012 มี 1.39 ล้านเฮกตาร์ พื้นที่ในการปลูกพืชเป็นลำดับที่ 2-3 ของโลก โดยเป็นพื้นที่ในการเก็บของป่าเกษตรอินทรีย์ มากกว่า 2 ล้านเฮกตาร์ พื้นที่ดังกล่าวนับรวมพื้นที่ของแหล่งน้ำที่เป็นสถานที่ผลิตสัตว์น้ำอินทรีย์ด้วย

4.4) การพัฒนาผู้ประกอบการ มีผู้ประกอบการมากกว่า 9,000 ราย และเกษตรกร จำนวน 6,000 ราย นอกจากนี้ยังมีผู้ประกอบการแปรรูปและผู้ค้าที่นำผลผลิตมาบรรจขายอีกด้วย

4.5) หน่วยรับรองต่างชาติในจีน เป็นผู้รับจ้างเหมาช่วงจากหน่วยรับรองของจีน หรือร่วมงานกันในบางสถานการณ์ ซึ่งคิดเป็นการรับรองประมาณ 20-25% ของพื้นที่เกษตรอินทรีย์ทั้งหมดในจีน

4.6) การตลาด-ส่วนแบ่งการตลาด ตลาดส่งออกส่วนใหญ่ส่งไปอเมริกาเหนือ ยุโรป ญี่ปุ่น รวมมูลค่าประมาณ 600 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ข้อมูลปี 2011) ตลาดภายในประเทศประมาณ 1.3 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ โดยยอดขายตลาดภายในประเทศคิดเป็นมากกว่า 2% ของยอดขายเกษตรอินทรีย์ของโลก

4.7) โลโก้เกษตรอินทรีย์ของประเทศต้องได้รับการรับรองจากหน่วยรับรอง ต้องติดอยู่บนบรรจุภัณฑ์ และต้องตามสคบกลับได้โดยดูจากหมายเลข 17 หลักที่ระบุในแต่ละบรรจุภัณฑ์

4.8) สำหรับการนำเข้ามีอาหารอินทรีย์จากยุโรป สหรัฐอเมริกา และออสเตรเลียที่ส่งออกมายังประเทศจีน กฎระเบียบของภาครัฐกำหนดไว้สำหรับสินค้าอินทรีย์ที่นำเข้ามาต้องปฏิบัติตามมาตรฐานเกษตรอินทรีย์ของจีน (Chinese Organic Standard) เหมือนกับนโยบายการนำเข้าสินค้าของสหรัฐอเมริกา ยุโรป และญี่ปุ่น ที่กำหนดไว้เช่นกัน

4.9) สินค้าเกษตรอินทรีย์ของจีนมีอยู่หลากหลาย ได้แก่ ผลไม้ ชา ข้าว ปลา ปูในนาข้าว ไก่ เป็ดและห่าน หมู นมและผลิตภัณฑ์นม เนื้อแกะ เนื้อวัว ธัญพืช น้ำมันพืช เหล้า ไวน์ น้ำผึ้ง เห็ด ฝ้าย สารกำจัดศัตรูพืชชีวภาพ ปุ๋ย โดยประเทศจีนมีการส่งออกไปยังอเมริกาเหนือ สหภาพยุโรป และญี่ปุ่น

5) โอกาสและความท้าทายในการค้าระหว่างประเทศของผลิตภัณฑ์อินทรีย์ที่ไม่ใช่อาหาร
(Chances and challenges in international trade of organic non-food products) โดยวิทยากร Mr. Gerald A. Hermann

5.1) การพัฒนาสินค้าประเภทเครื่องสำอางธรรมชาติในปัจจุบัน บริษัทผลิตเครื่องสำอางทั่วไปได้ปรับเปลี่ยนไปเป็นบริษัทผลิตเครื่องสำอางอินทรีย์ เนื่องจากการเพิ่มขึ้นของจำนวนสินค้าที่มีราคาต่ำในตลาดค้าปลีก เช่น alverde, nature friends เป็นต้น ซึ่งเทรนด์เน้นไปที่การชะลอวัย หรือการเติมส่วนผสมพิเศษ เช่น ทับทิม เป็นต้น จึงเพิ่มความสนใจให้แก่ผู้บริโภค

5.2) การเพิ่มจำนวนสินค้าเครื่องสำอางอย่างรวดเร็วเน้นเพิ่มที่การผลิตแบบธรรมชาติหรือเกษตรอินทรีย์ ในสหรัฐอเมริกา มีสินค้าจำหน่ายอยู่ในทุกช่องทางขาย พวกสินค้าดูแลสุภาพและส่วนผสมจากธรรมชาติหรือดูแลเรื่องความสะอาดส่วนบุคคล อยู่ที่ประมาณ 342 ล้านยูโร ลาตินอเมริกา เช่น บราซิล ก็มีแนวโน้มสนใจส่วนผสมที่มาจากธรรมชาติมากขึ้น ผู้ซื้อสนใจในสินค้าที่ทำให้เกิดความยั่งยืน มีผู้ผลิตเพื่อตอบสนองความต้องการของตลาดโลกมากขึ้น เช่น บริษัท Surya Brasil ผลิตแป้งโดยใช้วัตถุดิบที่นำเข้ามาจากประเทศอินเดีย ในเอเชีย เช่น ประเทศอินเดีย ยอดขายเครื่องสำอางเพิ่มสูงขึ้นรวมทั้งเครื่องสำอางธรรมชาติและอินทรีย์ด้วย ผลิตภัณฑ์ที่มีส่วนผสมจากธรรมชาติมีมากมาย เช่น การผลิตโดยใช้ต้นพริกไทยเป็นส่วนผสมของเครื่องสำอาง เป็นต้น

5.3) บริษัทเครื่องสำอางของประเทศต่างๆ ที่ดำเนินการอยู่ในอินเดีย เช่น Weleda, Wala, Martina ของเยอรมนี Lush ของอังกฤษ Amorepacific, Brand Primera ของเกาหลี สำหรับบริษัทผลิตเครื่องสำอางจากธรรมชาติที่เป็นของอินเดีย ได้แก่ Asta Berry, Lass, Himalaya,

5.4) การรับรองและฉลาก ผู้ซื้อยังมีความสับสนในเรื่องดังกล่าว ดังนั้นจึงมีการดำเนินการเทียบเคียงมาตรฐาน การดำเนินการทางการค้า การดำเนินการในเรื่องของความยั่งยืน เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกันมากขึ้น

5.5) สรุปจากหัวข้อนี้ได้ดังนี้

5.5.1) ตลาดโลกของเครื่องสำอางที่มาจากธรรมชาติและการผลิตเกษตรอินทรีย์ทำให้ผู้บริโภคเกิดความมั่นใจในตัวสินค้ามากขึ้น

5.5.2) ความไม่ชัดเจนในเรื่องของข้อกำหนดสากลที่เป็นที่ยอมรับสำหรับเครื่องสำอางจากธรรมชาติและอินทรีย์คล้ายกับการผลิตอาหารอินทรีย์จะถูกนำไปแก้ไข โดยพยายามให้เป็น 1 โลกใบของโลกเหมือนกัน

5.5.3) บริษัทที่เป็นสากลหลักๆ เป็นที่สนใจมากยิ่งขึ้น โอกาสเติบโตของบริษัทที่แข็งแกร่งถ้ามีการทำการตลาดและการประชาสัมพันธ์อย่างเหมาะสม เลือกช่องทางขายที่ถูกต้องเพื่อการพัฒนาในอนาคต บริษัทต้องหาทางออกในเรื่องความขาดแคลนของวัตถุดิบ ความสัมพันธ์ที่มั่นคงกับเกษตรกรและผู้ส่งมอบส่วนผสมอื่นๆ สิ่งเหล่านี้จะนำไปสู่ความสำเร็จในอนาคต

5.5.4) เส้นใยและสิ่งทออินทรีย์ แนวโน้มการผลิตของโลก ในรอบ 5 ปีที่ผ่านมา การผลิตผ้าใยอินทรีย์กระโดดจาก 37,000 เมตริกตัน เป็นมากกว่า 240,000 เมตริกตัน เติบโต 539% ปริมาณที่ผลิตจำหน่ายในโลก เพิ่มขึ้นมากกว่า 1% จากเดิม 0.1%

5.5.5) มีผู้ผลิตเส้นใยและสิ่งทออินทรีย์จาก 22 ประเทศใน 6 ภูมิภาค คิดเป็นเกษตรกรจำนวน 218,966 ราย สิ่งที่ทำลายสำหรับส่วนนี้ก็คือ การเติบโตในช่วงวิกฤตของเมล็ดพันธุ์ ส่งผลให้เกิดฝ้าย GMO สูงขึ้น ภาวะเศรษฐกิจที่ไม่แน่นอนที่มีอย่างต่อเนื่อง ขับเคลื่อนให้ราคาลดต่ำลงส่งสัญญาณอันตรายต่อเกษตรกร การ

ปรับเปลี่ยนของบริษัทไปสู่ระบบการผลิตแบบใหม่ เช่น เกษตรอินทรีย์ หรือ Fairtrade โดยเริ่มต้นจากราคาที่ต่ำกว่า และไม่ให้กำหนดราคาอยู่ในระดับสูง

5.5.6) ผลการเติบโตในส่วนของการค้าปลีก ในช่วงเวลา 5 ปี พบว่า มากกว่า 4 ปีมาแล้วที่ยอดขายในการค้าปลีกฝ่ายอินทรีย์สูงขึ้นจาก 1 ไปเป็น 4 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ มีการเติบโต 298% และมีการทำนายว่าจะสูงถึง 19.8 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ ในปี 2015

5.5.7) วิธีการทวนสอบมีการดำเนินการในทุกขั้นตอน ตั้งแต่วัตถุดิบจนถึงผลิตภัณฑ์สุดท้าย และการรับรองทั้งเส้นใยและกระบวนการเป็นไปตามมาตรฐานสิ่งทออินทรีย์ของโลก (Global Organic Textile Standard: GOTS) ซึ่งระบุข้อกำหนดในเรื่องปริมาณของเส้นใย วัสดุที่อนุญาตให้ใส่หรือตกแต่งเพิ่มเติมได้ การติดฉลาก การจำกัดการใส่สารเคมี ส่วนที่เกี่ยวข้องกับสังคม การแยกและระบุสินค้าเกษตรอินทรีย์ นโยบายเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและเครื่องมือที่ใช้ในการจัดการ การจ้างเหมาช่วงและแรงงาน คุณภาพ การประเมินความเสี่ยงและการทดสอบสารตกค้าง ตัวอย่างในการระบุข้อความบนฉลาก ได้แก่ ถ้าเป็นเส้นใยเกษตรอินทรีย์ 95-100% ให้ระบุคำว่า “เกษตรอินทรีย์ (Organic)” บนฉลากได้ ส่วนสินค้าที่เป็นเส้นใยเกษตรอินทรีย์ 70-94% ต้องระบุว่าทำจากวัสดุที่เป็นเกษตรอินทรีย์จำนวนกี่เปอร์เซ็นต์ (Made with (x %) organic materials) เป็นต้น

6) การแนะนำระบบประกันเกษตรอินทรีย์ของ IFOAM (Organic Guarantee System: OGS) กฎระเบียบของ IFOAM, IOAS และ GOMA (Introduction into the IFOAM Organic Guarantee System (OGS), the Role of IFOAM, IOAS and other organizations (GOMA)) โดยวิทยากร Mr. Zejiang Zhou

6.1) ระบบประกันเกษตรอินทรีย์ (Organic Guarantee System: OGS)

ระบบ OGS ของ IFOAM มีส่วนที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ การรับรองระบบงานของ IFOAM ความสัมพันธ์ของมาตรฐานเกษตรอินทรีย์ มาตรฐานเกษตรอินทรีย์ของ IFOAM เครื่องหมาย ระบบการรับรองระบบงานด้านเกษตรอินทรีย์ของ IFOAM ทั้งหมด โดยจะมีโลโก้เฉพาะในแต่ละส่วนแตกต่างกัน

6.2) กลุ่มมาตรฐานเกษตรอินทรีย์ IFOAM (The IFOAM Family of Standard) มีการนำเกณฑ์ข้อกำหนดกลางและเป้าหมายมาตรฐานเกษตรอินทรีย์ (Common Objectives and Requirements of Organic Standards: COROS) มาใช้ในการเทียบเคียงข้อกำหนดกับมาตรฐานเกษตรอินทรีย์ของประเทศต่างๆ โดย COROS เกิดขึ้นจากการพัฒนาตามโครงการ GOMA (Global Organic Market Access) เกณฑ์ COROS ดังกล่าวผ่านความเห็นชอบของคณะกรรมการที่มี FAO และ UNCTAD รวมทั้งคณะกรรมการของ IFOAM (IFOAM World Board) ในเดือนเมษายน ปี 2011 และอนุมัติโดยสมาชิกของ IFOAM ผ่านการออกเสียงทางระบบอิเล็กทรอนิกส์เมื่อเดือนกรกฎาคม ปี 2011

6.3) กลุ่มมาตรฐานเกษตรอินทรีย์ IFOAM (The IFOAM Family of Standard) ประกอบด้วยมาตรฐานการรับรองระบบงานของ IFOAM ซึ่งเป็นกฎระเบียบที่มีการนำไปใช้มาแล้วมากกว่า 5 ปี กฎระเบียบที่เทียบเท่า มาตรฐานอื่นที่เทียบเท่ากับ COROS

6.3.1) วิธีการเข้าสู่กลุ่มมาตรฐานเกษตรอินทรีย์ IFOAM มีดังนี้

- สำหรับมาตรฐานเอกชนต้องสมัครไปยัง IFOAM โดยการกรอกใบสมัครและจ่ายค่าสมัคร 2,500 ยูโร

- กฎระเบียบ เป็นการกำหนดและตัดสินใจโดยการประเมินจาก IFOAM เท่านั้น แต่มีการให้สิทธิพิเศษกับภาครัฐที่ให้ความสำคัญกับการเข้ากลุ่มมาตรฐาน ซึ่งไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย

- เจ้าหน้าที่ของ IFOAM ทำการประเมินโดยการเทียบเคียงกับเกณฑ์ COROS การตอบ
กลับจากเจ้าของมาตรฐานและการยอมรับผลการประเมินสุดท้ายที่ส่งมายังคณะกรรมการ

- คณะกรรมการด้านมาตรฐานของ IFOAM ทบทวนการประเมินและอนุมัติมาตรฐาน

6.3.2) ประโยชน์สำหรับเจ้าของมาตรฐาน

- มาตรฐานของผู้ที่นำมาเปรียบเทียบจะได้รับการยอมรับและเป็นที่น่าเชื่อถือในสากล
- รายละเอียดในการประเมินทางเทคนิคจะเป็นข้อมูลในการปรับปรุงมาตรฐานต่อไป
- มีการประกาศให้ทราบโดยทั่วกันอย่างชัดเจน
- เป็นการร่วมมือกันด้านมาตรฐานซึ่งถือเป็นมาตรฐานที่ตลาดยอมรับ

6.4) มาตรฐาน IFOAM

กระบวนการพัฒนามาตรฐานของ IFOAM มีดังนี้

6.4.1) คณะกรรมการด้านมาตรฐานของ IFOAM ซึ่งมีตัวแทนจาก IOAS จำนวน 1 คนเป็น
คณะกรรมการดังกล่าวด้วย ได้ดำเนินการพิจารณามาตรฐานขั้นต่ำของสหพันธ์เกษตรอินทรีย์นานาชาติ (IBS) ที่ใช้
เป็นมาตรฐานในการให้การรับรอง ตามขั้นตอน ดังนี้

- เผยแพร่การดำเนินการช่วงต้นปี 2011
- คณะกรรมการอนุมัติร่างมาตรฐานในกลางตุลาคม 2011
- เดือนพฤศจิกายน ปี 2011 ถึงเดือนเมษายน ปี 2012 สมาชิกเสนอเรื่องมาตรฐาน

IFOAM และคณะกรรมการด้านมาตรฐานนำเรื่องไปสู่กระบวนการยอมรับร่วมกัน

- เดือนพฤษภาคมถึงเดือนมิถุนายน ปี 2012 สมาชิกของ IFOAM ทำการลงคะแนน
ใน 1 เรื่องที่เป็นประเด็น (เรื่องวิธีการตัดต่อพันธุ์พืชอินทรีย์) โดยมีกำหนดวันสุดท้ายของการลงคะแนนเสียงวันที่ 19
มิถุนายน

- เดือนมิถุนายนถึงเดือนกรกฎาคม ปี 2012 สมาชิกของ IFOAM ทำการลงคะแนน
เพื่ออนุมัติมาตรฐาน IFOAM ครั้งสุดท้าย

- เดือนกรกฎาคม ปี 2012 มาตรฐาน IFOAM ฉบับนี้จะมาแทนมาตรฐานขั้นต่ำของ
สหพันธ์เกษตรอินทรีย์นานาชาติ (IBS) ซึ่งมีกำหนดระยะเวลา 2 ปีในการปรับเปลี่ยนเพื่อดำเนินการปฏิบัติให้
สอดคล้อง

6.4.2) ประโยชน์ต่อหน่วยรับรองและผู้ใช้มาตรฐาน

- ไม่จำเป็นต้องใช้แหล่งทรัพยากรของตนเองในการพัฒนามาตรฐานและรักษาภาพ
ของมาตรฐาน

- การใช้มาตรฐาน IFOAM สามารถรับประกันได้ว่าเป็นมาตรฐานด้านเกษตรอินทรีย์
ที่ดี (มีการอนุมัติอย่างเป็นสากลทั่วโลกยอมรับ)

- ได้รับสิทธิในการเป็นหน่วยรับรองที่ได้รับการรับรองระบบงานจาก IFOAM
- สามารถนำไปใช้ได้ทั่วโลก ใช้ได้ในพื้นที่ประเทศ/ทวีปที่มีความแตกต่างกัน

6.5) การรับรองระบบงานของ IFOAM และการรับรองระบบงานด้านเกษตรอินทรีย์ของโลกจาก
IFOAM

6.5.1) การรับรองระบบงานทั้ง 2 แบบใช้ข้อกำหนดการรับรองระบบงานของ IFOAM ซึ่งก็
คือ IFOAM Accreditation Criteria หน่วยรับรองที่สนใจสามารถสมัครได้ที่หน่วยรับรองระบบงานของ IFOAM ซึ่งก็

คือ หน่วยบริการรับรองระบบประกันคุณภาพเกษตรอินทรีย์นานาชาติ (International Organic Accreditation Service: IOAS) โดยผู้ที่ขอการรับรองระบบงานของ IFOAM ต้องใช้มาตรฐานของ IFOAM หรือมาตรฐานที่สอดคล้อง สำหรับการรับรองระบบงานด้านเกษตรอินทรีย์ของโลกจาก IFOAM ต้องใช้มาตรฐานที่อนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มมาตรฐาน IFOAM (IFOAM Family of Standard) การดำเนินการในการรับรองระบบงานทั้ง 2 รูปแบบ ดำเนินการโดย IOAS และมีค่าธรรมเนียมในการขอการรับรองระบบงาน

6.5.2) ประโยชน์ต่อหน่วยรับรอง

- ได้รับการทดสอบ/ทวนสอบอย่างสูงที่สุดสำหรับการดำเนินการด้านเกษตรอินทรีย์จากหน่วยรับรองทั่วโลก
- ลงนามโดยคณะกรรมการสูงสุดที่ดำเนินการด้านเกษตรอินทรีย์สากลส่งไปยัง IFOAM
- เกณฑ์การรับรองระบบงาน (Accreditation Criteria) มีการปรับเป็นพิเศษให้เหมาะสมกับข้อกำหนดของการรับรองด้านเกษตรอินทรีย์ และมีการส่งต่อให้หน่วยรับรองเพื่อการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง
- การตอบสนองโดย IOAS จะไม่สอดคล้องหรือเหมือนกับหน่วยรับรองระบบงานอื่น
- ลูกค้านิคมของหน่วยรับรองได้รับสิทธิในการใช้โลโก้การรับรองระบบงานของ IFOAM บนผลิตภัณฑ์ของลูกค้านิคม
- ร่วมมือกันระหว่างกลุ่มหน่วยรับรองทั่วโลก เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลและการสนับสนุนซึ่งกันและกัน
- การมีส่วนร่วมในการยอมรับการตรวจประเมินใหม่ที่สูงขึ้น
- การยอมรับการรับรองระบบงานของ IFOAM โดยการให้สิทธิทางการตลาด/การค้าจากภาครัฐที่มั่นใจในการรับรองระบบงานดังกล่าว

6.6) เครื่องหมายเกษตรอินทรีย์โลก

6.6.1) เครื่องหมายสำหรับผู้ประกอบการ สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้สำหรับผู้ประกอบการเกษตรอินทรีย์ที่ได้รับการรับรองตามมาตรฐานเกษตรอินทรีย์หรือกฎระเบียบที่อนุมัติให้อยู่ในกลุ่มมาตรฐาน IFOAM และดำเนินการตามระบบที่น่าเชื่อถือ (หรือระบบทวนสอบที่อนุมัติโดยภาครัฐหรือ IFOAM) ซึ่งการใช้เครื่องหมายอนุญาตให้ติดบนผลิตภัณฑ์ภายใต้ข้อตกลงกับ IFOAM รวมทั้งขึ้นอยู่กับอัตราค่าธรรมเนียม

6.6.2) ผู้ประกอบการรายเดียวสามารถลงนามข้อตกลง/สัญญาในการใช้เครื่องหมายได้โดยตรงกับ IFOAM โดย IFOAM จะตรวจสอบให้เกิดการปฏิบัติให้ตรงตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ สำหรับการรวมกลุ่มเกษตรกร หน่วยงานของประเทศที่เกี่ยวข้องหรือหน่วยรับรองเป็นผู้ลงนามสัญญาข้อตกลงกับ IFOAM แทนกลุ่มภายใต้เงื่อนไขตามใบอนุญาตการใช้เครื่องหมายของลูกค้านิคม พวกเขาจะต้องแบ่งส่วนของรายได้ให้กับ IFOAM และต้องมีการตรวจสอบให้สอดคล้องกับข้อกำหนด IFOAM นอกจากนี้ยังมีการร่วมมือกับหน่วยงานของประเทศที่สนใจในการสนับสนุนประชาสัมพันธ์เครื่องหมายทางการตลาด ซึ่งจำนวนของลูกค้านิคมที่ลงทะเบียนเป็นส่วนที่มีความสำคัญ

6.6.3) ประโยชน์ต่อผู้ประกอบการ

- เครื่องหมายมีความเป็นสากล สินค้าจะเป็นที่รู้จักทั่วโลก รวมทั้งเป็นการรับประกันความเป็นอินทรีย์
- IFOAM มีความน่าเชื่อถือสูงในตลาด ซึ่งจะสนับสนุนภาพลักษณ์ของบริษัทได้

- บริษัทหรือผลิตภัณฑ์ถูกนำมาลงทะเบียนไว้ในฐานข้อมูลของ IFOAM และสามารถติดต่อให้กับผู้ขายที่มีศักยภาพ

- ทำงานร่วมกันกับ IFOAM ในการประชาสัมพันธ์เครื่องหมายไปสู่ผู้บริโภค

6.6.4) ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับ IFOAM และ OGS ดูได้ใน WWW.IFOAM.ORG/OGS, The OGS Courier (หนังสือพิมพ์ทางอิเล็กทรอนิกส์) เว็บไซต์ที่เกี่ยวข้อง สำหรับคำถามสามารถเขียนมาสอบถามได้ที่ ogs@ifoam.org

6.7) ส่วนอื่นๆ ที่สำคัญ มีดังนี้

6.7.1) สมาพันธ์เกษตรอินทรีย์นานาชาติ (International Federation of Organic Agriculture Movements: IFOAM) มีการจัดทำมาตรฐานกลางเกษตรอินทรีย์สำหรับภูมิภาคเอเชีย (Asian Regional Organic Standard : AROS) พัฒนาโดยภาคส่วนต่างๆ ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เอเชียใต้ เอเชียใต้ เครือข่ายความร่วมมือระหว่างประเทศด้านมาตรฐานและการตรวจสอบรับรองเกษตรอินทรีย์ (GOMA)

วัตถุประสงค์หลักของการสร้าง AROS เพื่อความสะดวกในการเทียบเคียงมาตรฐานเกษตรอินทรีย์และโปรแกรมการรับรองที่เป็นของประเทศในเอเชีย และคาดหวังว่า AROS จะปรับให้มาตรฐานชาติของแต่ละประเทศในภูมิภาคมีความกลมกลืนกัน กลุ่ม GOMA มีการร่วมงานกันในเรื่องของการติดตาม การค้า สำหรับเอเชียให้สอดคล้องกับวิสัยทัศน์และวัตถุประสงค์ของ AROS

วิสัยทัศน์ของ AROS รวมข้อกำหนดพื้นฐานของประเทศทั้งหมดและส่วนใหญ่ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เอเชียใต้ เอเชียใต้ มาตรฐานสามารถใช้หรือทำให้เหมาะสมกลมกลืนกันกับมาตรฐานชาติของแต่ละประเทศ โดยไม่ได้พัฒนาและประกาศใช้มาตรฐานของตนเอง

วัตถุประสงค์ของ AROS ได้แก่

- เพื่อความสะดวกทางการตลาดในการนำสินค้าเกษตรอินทรีย์เข้าสู่เอเชีย
- เพื่อร่วมมือกันในการประชาสัมพันธ์และแลกเปลี่ยนข้อมูลรวมทั้งการเผยแพร่

ข้อความสู่สาธารณะ

- ประชาสัมพันธ์เพื่อให้ทั่วโลกเกิดการยอมรับมาตรฐานของภูมิภาคตามเป้าหมายในระยะยาว

6.7.2) ข้อกำหนดทั่วไปสำหรับการผลิตและการแปรรูปผลิตภัณฑ์เกษตรอินทรีย์ ประกอบด้วย การจัดการระบบที่เกิดจากความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งมีชีวิตกับสิ่งแวดล้อม การจัดการดินและน้ำ การหลีกเลี่ยงการปนเปื้อน การเก็บผลผลิตจากป่าและการจัดการพื้นที่ที่เป็นของสาธารณะ ข้อกำหนดในการปรับเปลี่ยน การปลูกพืชคู่ขนานและการปลูกพืชแยกกัน การบำรุงรักษาระบบการจัดการเกษตรอินทรีย์

ระบบการจัดการการผลิตพืช ประกอบด้วย การเลือกพืชและชนิดของพืช ความหลากหลายในการผลิตพืช ความอุดมสมบูรณ์ของดินและการผสมพันธุ์พืช ระบบการจัดการในเรื่องการกำจัดศัตรูพืช โรคพืช วัชพืชและการจัดการเรื่องการเจริญเติบโต วัตถุประสงค์ในการจัดการหลังการเก็บเกี่ยว

การแปรรูปและการควบคุม ประกอบด้วย ข้อกำหนดทั่วไป ส่วนผสม วิธีการแปรรูป การควบคุมสัตว์พาหะและโรค การบรรจุ สิ่งที่ใช้ในกระบวนการแปรรูปทั้งที่ใช้ในการทำความสะดวก ฆ่าเชื้อโรค และทำให้ปราศจากเชื้อโรค

การแสดงผลการประกอบด้วย ข้อกำหนดทั่วไปที่กำหนดการแสดงผลการ โดยมีการกำหนดสำหรับผลิตภัณฑ์แปรรูปต้องมีส่วนผสมเป็นอินทรีย์อย่างน้อย 90% (โดยวัดจากน้ำหนักของแข็งหรือปริมาณของเหลวไม่นับรวมน้ำและเกลือ) จึงสามารถแสดงคำว่า “เกษตรอินทรีย์” ถ้ามีส่วนผสมเกษตรอินทรีย์อย่างน้อย 70% ให้แสดงผลการโดยระบุเป็นจำนวนเปอร์เซ็นต์ของส่วนผสมเกษตรอินทรีย์

ภาคผนวก ประกอบด้วย ภาคผนวก 1 ปัจจัยการผลิตที่ใช้เป็นปุ๋ยและสารปรับปรุงบำรุงดิน ภาคผนวก 2 การรักษาเมล็ดพันธุ์ สิ่งที่ใช้ควบคุมการเจริญเติบโต สารเคลือบป้องกันพืช ภาคผนวก 3 รายชื่อสารเติมแต่งที่อนุญาตให้ใช้ ภาคผนวก 4 สารช่วยกรรมวิธีการผลิตที่อาจจะใช้สำหรับเตรียมผลิตภัณฑ์ที่มีแหล่งมาจากการเกษตร ภาคผนวก 5 รายชื่อของสารทำความสะอาดและสารที่ใช้ฆ่าเชื้อโรคซึ่งอาจสัมผัสกับอาหารโดยตรง

6.7.3) GOMA เป็นโครงการต่อเนื่องจาก ITF (International Task Force on Harmonization and Equivalence of Organic Regulations) ที่มีความริเริ่มของหน่วยงานระหว่างประเทศ 3 องค์การ คือ FAO IFOAM และ UNCTAD มีขึ้นในช่วงระหว่างปี 2003-2008 เพื่อการดำเนินการเรื่อง harmonization และ equivalence มาตรฐาน เครือข่าย ITF ได้ปิดตัวลงในปี 2551 แต่ความร่วมมือของ 3 หน่วยงานยังคงดำเนินต่อ ภายใต้ชื่อ Global Organic Market Access (GOMA) ซึ่งเป็นโครงการความร่วมมือระหว่างประเทศ เพื่อสนับสนุนให้มีการยอมรับมาตรฐานและระบบการตรวจรับรองระหว่างประเทศ โดยการนำเครื่องมือ ที่ ITF ได้พัฒนาขึ้นไปใช้ ได้แก่ "แนวทางในการประเมินความทัดเทียมของมาตรฐานและกฎระเบียบทางเทคนิคเกษตรอินทรีย์" (Guide for Assessing Equivalence of Organic Standards and Technical Requirements - EquiTool) และ "เกณฑ์ข้อกำหนดสำหรับหน่วยตรวจรับรองเกษตรอินทรีย์" (International Requirements for Organic Certification Bodies - IROCB) และ GOMA ได้มีการพัฒนาเครื่องมือขึ้นใหม่ เรียกว่า เกณฑ์ข้อกำหนดกลางและเป้าหมายมาตรฐานเกษตรอินทรีย์ (Common Objectives and Requirements of Organic Standards: COROS) จัดทำออกมาเมื่อเดือนเมษายน ปี 2011 ประกอบด้วย 10 เป้าหมาย ได้แก่ ระบบการจัดการ ความอุดมสมบูรณ์ของดิน การใช้สารสังเคราะห์ มลพิษ เทคโนโลยีที่อันตราย การดูแลสวัสดิภาพสัตว์และสุขภาพสัตว์ ความซื่อสัตย์ ความเป็นเอกลักษณ์และความยุติธรรม

6.7.4) COROS ถูกใช้ประโยชน์ในการพัฒนา AROS เพื่อส่งเสริมการยอมรับมาตรฐานเกษตรอินทรีย์ที่มีอยู่ การเปรียบเทียบมาตรฐานแบบประเทศต่อประเทศและแบบประเทศต่อหลายประเทศ การประเมินด้วยตนเองสำหรับการเทียบเคียงแบบประเทศต่อประเทศในอนาคต

การเริ่มดำเนินการระดับภูมิภาค

- มีการเทียบเคียงกฎระเบียบเกษตรอินทรีย์ของภูมิภาคในอเมริกากลาง (คอสตาริกา นิการากัว กัวเตมาลา ฮอนดูรัส เอล ซัลวาดอร์ และปานามา) และ โดมินิกัน รีพับลิค/สาธารณรัฐ โดมินิกัน การเทียบเคียงกฎระเบียบรวมทั้งมาตรฐาน การประเมินความสอดคล้อง และข้อกำหนดการนำเข้า ซึ่งเสร็จสมบูรณ์ในเดือนมีนาคม ปี 2011 โดย CAC ได้นำมาใช้แล้ว

- มีการจัดทำโครงร่างงานสำหรับการแสดงเครื่องหมายและการค้าในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และเอเชียใต้ โดยประเทศที่มีการกำหนดกฎระเบียบในเรื่องดังกล่าว (จีน อินเดีย อินโดนีเซีย เกาหลี มาเลเซีย ไทย และฟิลิปปินส์) และประเทศที่ยังไม่มีการกำหนด (ภูฏาน เนปาล ศรีลังกา ลาว กัมพูชา เวียดนาม สิงคโปร์ และฮ่องกง) การทำ AROS และ การทำ MLA สำหรับประเทศต่างๆ ที่ร่วมกันสนับสนุนการค้าภายในภูมิภาค

7) ข้อกำหนดทั่วไปสำหรับการผลิตพืชอินทรีย์ ปศุสัตว์อินทรีย์ กระบวนการแปรรูป การขนย้าย การแสดงฉลากของผลิตภัณฑ์อินทรีย์ (General requirements for organic crop production, animal husbandry/livestock production and for processing, handling and labeling of organic products) โดย วิทยากร Mr. Zejiang Zhou

จากรายละเอียดในร่างมาตรฐานเกษตรอินทรีย์ของ IFOAM ระบุข้อกำหนดทั่วไปสำหรับการผลิต พืชอินทรีย์ ปศุสัตว์อินทรีย์ กระบวนการแปรรูป การขนย้าย การแสดงฉลากของผลิตภัณฑ์อินทรีย์ไว้ ดังนี้

7.1) การผลิตพืชอินทรีย์ มีข้อกำหนดในเรื่องของการเลือกปลูกพืช ชนิดพืช และการเลือกวัสดุปลูก ความหลากหลายทางชีวภาพในการปลูกพืช ระยะเวลาการปรับเปลี่ยน ความอุดมสมบูรณ์ของดินและการใช้ปุ๋ย การจัดการแมลงศัตรูพืช โรคพืช และวัชพืช การหลีกเลี่ยงการปนเปื้อน และการผสมพันธุ์พืช

7.2) ปศุสัตว์อินทรีย์ มีข้อกำหนดในเรื่องของการจัดการสัตว์ ระยะปรับเปลี่ยน แหล่งกำเนิดหรือที่มาของสัตว์ พันธุ์และการผสมพันธุ์สัตว์ การทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในสัตว์ ยาสัตว์ การขนส่งและการฆ่าสัตว์ และการเก็บน้ำผึ้ง

7.3) กระบวนการแปรรูป และการขนย้าย มีข้อกำหนดในเรื่องของข้อกำหนดทั่วไป ส่วนผสม วิธีการแปรรูป การควบคุมสัตว์พาหะและโรค การบรรจุ สิ่งที่ใช้กระบวนการทำความสะอาด ซ้ำเชื้อ และสุขอนามัย

7.4) การแสดงฉลาก มีข้อกำหนดในเรื่องของข้อกำหนดทั่วไป ที่มีรายละเอียดวิธีการแสดง ข้อความในฉลาก

8) ข้อกำหนดทั่วไปสำหรับสัตว์น้ำอินทรีย์ (General requirements for organic aquaculture production) โดยวิทยากร Mr. Gerald A. Herrmann

จากรายละเอียดในร่างมาตรฐานเกษตรอินทรีย์ของ IFOAM ระบุข้อกำหนดทั่วไปสำหรับสัตว์น้ำอินทรีย์ ในเรื่องการปรับเปลี่ยนของสัตว์น้ำอินทรีย์ ระบบนิเวศทางน้ำ พืชน้ำ พันธุ์และการผสมพันธุ์ สารอาหารของ สัตว์น้ำ สุขภาพและสวัสดิภาพสัตว์น้ำ การขนส่งและการฆ่าสัตว์น้ำ

9) การดำเนินการด้านเกษตรอินทรีย์และมาตรฐานของประเทศ (National Organic Programs and Standards)

เป็นการนำเสนอการดำเนินการด้านเกษตรอินทรีย์ของประเทศผู้เข้าร่วมอบรม สรุปได้ ดังนี้

9.1) ประเทศไทย

เกษตรอินทรีย์ในบังกลาเทศยังคงมีขนาดเล็ก มีการผลิตเกษตรอินทรีย์ 2% ของพื้นที่ การเกษตรทั้งหมด จำนวนฟาร์มเกษตรอินทรีย์มี 100 ฟาร์ม มี NGOs 138 รายที่ดำเนินการด้านการผลิตเกษตรอินทรีย์โดยดำเนินการตาม IFOAM การทำฟาร์มเกษตรอินทรีย์เพิ่มขึ้นโดยการสนับสนุนจากภาครัฐตามแนวคิดที่ว่า “One home-One farm” รวมทั้งมีการให้ความช่วยเหลือทางการเงินกับผู้ผลิตขั้นต้น กลุ่มสินค้าเกษตรอินทรีย์ของประเทศ ได้แก่ ชา ผัก ผลไม้ สินค้าปศุสัตว์ นม พืชสมุนไพร ธัญพืช สินค้าที่เติบโตเร็วที่สุดคือผักและผลไม้ การตลาดค้าปลีกเติบโตที่ 142% ในปี 2011 ซูเปอร์มาร์เก็ตเป็นช่องทางค้าปลีกหลัก ราคาของสินค้าเกษตรอินทรีย์มากกว่าสินค้าทั่วไปอยู่ 30-40% สินค้าหลักที่ส่งออก คือ ชาอินทรีย์ (KK Tea) ส่งไปจำหน่ายที่ประเทศในสหภาพยุโรปและสหรัฐอเมริกา การนำเข้าอาหารอินทรีย์มีจำกัดอยู่ 2-3 ชนิดเท่านั้น องค์กรผู้ประกอบการสินค้า

เกษตรอินทรีย์ของบังกลาเทศ (Bangladesh Organic Products Manufactures Association: BOPMA) เป็นหน่วยงานที่พยายามสร้างเกษตรอินทรีย์ให้เกิดในบังกลาเทศ และมีสถาบันทดสอบและการมาตรฐานของบังกลาเทศ (Bangladesh Standard and Testing Institute: BSTI) เป็นหน่วยงานที่มีอำนาจในการอนุมัติสินค้าเกษตรอินทรีย์ โดยที่ BOPMA เป็นการรับรองเกษตรอินทรีย์โดยบุคคลที่สามและเป็นไปตามมาตรฐาน IFOAM และมาตรฐานสากลอื่นๆ KK Tea เป็นชาอินทรีย์เพียงรายเดียวที่ได้รับการรับรองจาก Lacon ของสหรัฐอเมริกา และ SGS ของสหภาพยุโรป นอกจากนี้ยังมีการสมัครและดำเนินการตามมาตรฐาน JAS เพื่อส่งเข้าตลาดญี่ปุ่นด้วย BOPMA มีการผลักดันรัฐบาลให้ผ่านมาตรฐานเกษตรอินทรีย์ ผลการผลักดันดังกล่าวทำให้มีเพียงการบังคับใช้ “กฎหมายปุ๋ยอินทรีย์” (Organic Fertilizer act) ในปี 2008 เท่านั้น

ในอนาคตจะมีการทำให้ซูเปอร์มาร์เก็ตเป็นตลาดหลักในการนำสินค้าเกษตรอินทรีย์ไปจำหน่าย โดยทำให้เข้าถึงผู้บริโภคกลุ่มใหม่ ประโยชน์ของเกษตรอินทรีย์ทำให้สร้างคุณค่าในตัวสินค้าและทำให้เป็นสินค้าราคาสูง นโยบายของรัฐบาลมีเป้าหมายเพิ่มการผลิตขึ้นต้นให้มากขึ้นโดยทำให้เปลี่ยนไปผลิตตามวิธีการผลิตเกษตรอินทรีย์ จัดทำนโยบายพิเศษภายใต้กรรมการด้านการรับรองของบังกลาเทศ (Bangladesh Accreditation Board: BAB) เพื่อมาดำเนินการปรับมาตรฐานเกษตรอินทรีย์ การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ในการผลิตเกษตรอินทรีย์ การประสานงานร่วมกันระหว่างสาธารณชนกับภาคเอกชนให้เกิดความเข้มแข็ง

9.2) ประเทศอินโดนีเซีย

ตลาดสินค้าเกษตรอินทรีย์เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว ตลาดภายในประเทศ จำหน่ายสินค้าสดเป็นหลัก มีการนำเข้าอาหารแปรรูป มีชุมชนเกษตรอินทรีย์เกิดขึ้น ส่วนตลาดส่งออก มีการส่งออกสินค้าต่างๆ ได้แก่ กาแฟ เครื่องเทศ เม็ดมะม่วงหิมพานต์ น้ำตาลมะพร้าว และกุ้ง ไม่มีข้อมูลทางการตลาดที่เป็นทางการ มีเพียงการประมาณการณั้ว่าประมาณ 20-25 ล้านเหรียญดอลลาร์สหรัฐต่อปี พื้นที่ที่ได้รับการรับรองทั้งหมดในปี 2009 ประมาณ 84,239 เฮกเตอร์ หน่วยงานที่มีอำนาจด้านเกษตรอินทรีย์อยู่ภายใต้กระทรวงเกษตร (OKPO) ซึ่งทำหน้าที่ควบคุมในส่วนของการผลิตและแปรรูปเบื้องต้น สำหรับสำนักงานอาหารและยาของอินโดนีเซีย (BPOM) ทำหน้าที่ควบคุมสินค้าที่แปรรูปแล้ว หน่วยรับรองระบบงานของอินโดนีเซีย เรียกว่า KAN ตรวจสอบมาตรฐาน ISO/IEC Guide 65 และข้อกำหนดของเกษตรอินทรีย์ ส่วนหน่วยงานที่ดำเนินการด้านมาตรฐานของประเทศ เรียกว่า BSN

กฎระเบียบและมาตรฐานที่เกี่ยวข้องกับเกษตรอินทรีย์ ได้แก่ Food Labeling and Advertisement Act [PP69/1999] กำหนดเรื่องการแสดงฉลากและการประชาสัมพันธ์, Organic Food System [SNI6729-2010] กำหนดในเรื่องของการผลิต การแสดงฉลาก การนำเข้า การตรวจประเมินและการรับรอง โดยขอข่ายมีทั้งการผลิตพืช ปศุสัตว์ และการแปรรูป, Indonesia FDA [SK Badan POM HK00.06.52.0100] ควบคุมอาหารอินทรีย์แปรรูป, KAN Guidance 901/902/904:2006 on accreditation requirements เป็นข้อกำหนดในการรับรองระบบงาน โดยข้อบังคับในการผลิตเกษตรอินทรีย์ของกระทรวงเกษตร หรือ MoA กำลังจะออกมาในอนาคตอันใกล้

มีหน่วยรับรองในประเทศ จำนวน 8 ราย ได้แก่ BIOCert, MAL, Sucofindo, Inofice, SDS, Lesos, LSPO West Sumatra และ Persada สำหรับหน่วยรับรองต่างชาติมีจำนวน 11 ราย ได้แก่ IMO, Control Union, ACT หรือ มกท., ICEA, Bio.inspecta, Ecocert, NASAA, Naturland, Ceres, GOCA และ ACO โดยการรับรองผลผลิตสดเป็นแบบสมัครใจ เมื่อหน่วยรับรองได้รับการรับรองระบบงานจาก KAN ลูกค้าของหน่วยรับรองก็สามารถใช้โลโก้ “ORGANIK Indonesia” ได้ นอกจากนี้ยังมีสินค้าอีกประเภทเรียกว่าเป็นสินค้ารับรองตนเอง การนำเข้าสินค้าแปรรูปเป็นข้อบังคับว่าต้องลงทะเบียนกับสำนักงานอาหารและยาของอินโดนีเซียก่อน

นโยบายการสนับสนุนจากภาครัฐ มีหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ กระทรวงเกษตร สนับสนุนด้านการผลิต การฝึกอบรม การลงทุนให้กับกลุ่มเกษตรกรรายย่อย การวิจัย การร่วมงานจัดแสดงสินค้า การส่งเสริมโลโก้ “ORGANIK Indonesia” เข้าสู่ซูเปอร์มาร์เก็ต, BSN สนับสนุนให้หน่วยรับรองของประเทศทำตามระบบ ISO/IEC Guide 65 หรือ ROCB (ญี่ปุ่น) และกระทรวงการค้า (Ministry of Trade) สนับสนุนทางการค้า ในอนาคตมี แผนการเป็นครัวเกษตรอินทรีย์ของโลก การเพิ่มจำนวนฟาร์มเป็นสามเท่าจากปี 2009 ผลิตสินค้าแปรรูป ข้อกำหนดร่วมกันในการสนับสนุนการผลิตเกษตรอินทรีย์ การวิจัย การฝึกอบรม การรับรอง การตลาด การลงทุน และอื่นๆ

9.3) ประเทศอิหร่าน

การทำเกษตรอินทรีย์ของประเทศอิหร่านมีทั้งรูปแบบเกษตรพื้นบ้านหรือแบบดั้งเดิม (โดยเกษตรกรที่ไม่สนใจการทำเกษตรอินทรีย์) และเกษตรอินทรีย์รูปแบบใหม่ โดยเกษตรอินทรีย์พื้นบ้านมีการผลิตพืช พืชพันธุ์พืชเป็นพืชหลัก และเป็นทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ มีการสร้างตึกสูงให้นักฟิราบอยู่เพื่อเอามาทำเป็นปุ๋ยคอกใช้ในการผลิต ซึ่งประมาณ 89% ของเกษตรกรทั้งหมดเป็นเกษตรกรรายย่อย พื้นที่ขนาดเล็ก ผลิตภัณฑ์หลักที่มีมูลค่าสูง ได้แก่ ข้าว แซฟฟรอน (saffron) และผัก สำหรับการทำการเกษตรอินทรีย์รูปแบบใหม่นั้น เริ่มต้นจากการศึกษาโดย มหาวิทยาลัย บุคคลสำคัญที่มีการพูดถึงเกษตรอินทรีย์ในมหาวิทยาลัย Mashhad ระหว่างปี 1990 คือ Professor A. Koocheki ซึ่งถือเป็นบิดาของเกษตรอินทรีย์ในประเทศอิหร่าน มีการทำวิจัยและเผยแพร่ด้านการผลิต การแปรรูปและการตลาดสินค้าเกษตรอินทรีย์ โดยหัวข้อหลักเป็นเรื่องของระบบนิเวศกับการทำการเกษตร ซึ่งเน้นเรื่องของ นิเวศวิทยาและความยั่งยืน สินค้าเกษตรอินทรีย์ของอิหร่านได้รับการรับรองครั้งแรกเมื่อปี 1999 เป็นน้ำมันจากสารสกัดดอกกล้วยไม้และกุหลาบในจังหวัด Kerman จากรายงานของ FIBL และ IFOAM พบว่าหลังจากปี 2007 ประเทศอิหร่านมีพื้นที่ในการผลิตเกษตรอินทรีย์เพิ่มสูงขึ้นอย่างมาก

สำหรับมาตรฐานเกษตรอินทรีย์เกิดขึ้นฉบับแรกเมื่อปี 2007 เรียกว่า “National Guideline for the Production, Processing, Labeling and Marketing of Organic Foods” มีองค์กรที่เกี่ยวข้องกับเกษตรอินทรีย์ 2 องค์กร ได้แก่ “Iranian Scientific of Agroecology (ISSA)” เป็นองค์กร NGO ที่ดำเนินการด้านการวิจัยและการศึกษาการทำเกษตรอินทรีย์ เกิดขึ้นในปี 2005 และ “Iranian Organic Association (IOA)” เป็นองค์กรที่เน้นในเรื่องของการตลาดและการค้า ซึ่งเกิดขึ้นในปี 2006 ทั้ง 2 องค์กรขับเคลื่อนในเรื่องของการบังคับมาตรฐานชาติให้เป็นกฎหมาย โดยต่อมาในปี 2008 มีการผ่าน “Guideline for the Production, Processing, Labeling and Marketing of Organic Foods” ให้เป็นมาตรฐานชาติของประเทศอิหร่าน ส่วนหน่วยรับรองที่ดำเนินการในอิหร่านเป็นหน่วยรับรองต่างชาติมี 3 ราย ได้แก่ BCS Oko-Garantie (ประเทศเยอรมนี), Control Union (ประเทศเนเธอร์แลนด์) และ Soil Association (ประเทศอังกฤษ) การตลาดในประเทศยังมีขนาดเล็ก มีการส่งออกสินค้าเกษตรอินทรีย์ถึง 95% ของสินค้าเกษตรอินทรีย์ทั้งหมด ตลาดภายในจะเติบโตได้ขึ้นอยู่กับรายได้ที่เพิ่มสูงขึ้น ความตระหนักของผู้บริโภค ความกังวลที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยของอาหาร

ในอนาคตประเทศอิหร่านมองว่าควรมีการสนับสนุนด้านการศึกษาและการวิจัย พัฒนา มาตรฐานและกฎระเบียบให้สอดคล้องกับสากลมากขึ้น รวมทั้งสร้างองค์กรที่ให้การรับรองของประเทศในระดับชาติและระดับท้องถิ่น สร้างความตระหนักในโทษของสารพิษในอาหารให้เกิดการยอมรับสินค้าเกษตรอินทรีย์มากขึ้น

9.4) ประเทศมาเลเซีย

ตลาดค้าปลีกและค้าส่งในประเทศมาเลเซียมีปัญหาตรงที่มีการผลิตน้อยกว่าความต้องการ ซึ่งมีอยู่มาก และเกษตรกรที่ได้รับการรับรองมีจำนวนไม่มาก การรับรองในประเทศมาเลเซียมี 2 แบบ คือ SOM และ OAM ขอบข่ายของการรับรองในปัจจุบันมีเฉพาะในส่วนของการผลิตพืชอินทรีย์และการปฏิบัติหลังการเก็บเกี่ยว โดยในอนาคตมีแผนจะเพิ่มในส่วนของการแปรรูป การเก็บ การกระจาย การค้าและการนำเข้าสินค้าเกษตรอินทรีย์ การแสดงฉลากบนสินค้าสดเริ่มเมื่อวันที่ 1 มกราคม 2011 โดยต้องได้รับการรับรองตาม Malaysia Organic Scheme (มาจากภาษามาเลเซีย คือ Skim Organik Malaysia: SOM) การรับรองอยู่ภายใต้การยอมรับของกรมวิชาการเกษตร (Department of Agriculture) ในการผลิตพืชให้สอดคล้องตามมาตรฐาน SOM ซึ่งมีการอ้างอิงรูปแบบมาจากมาตรฐานเกษตรอินทรีย์ของ IFOAM และ Codex มีขั้นตอนการดำเนินการตรวจสอบ ได้แก่ การรับสมัคร การตรวจประเมิน ณ ที่ผลิตหรือสถานประกอบการ การทวนสอบการปฏิบัติในฟาร์ม การตรวจวิเคราะห์ผลผลิตจากฟาร์ม น้ำ และสิ่งที่ใช้ในการผลิตทางการเกษตร โดยการรับรองตามมาตรฐาน SOM มีทั้งหมด 17 หัวข้อ ได้แก่ การสอบกลับ การเก็บบันทึก การจัดการระบบการผลิตทั่วไป ความรับผิดชอบในการผลิตเกษตรอินทรีย์อย่างสมบูรณ์ การปรับเปลี่ยน พืชกันชนหรือระยะกันชน การจัดการพื้นที่และดิน การจัดการน้ำ การผลิตพืช การจัดการหลังการเก็บเกี่ยว การเก็บ การบรรจุ การขนส่ง สุขภาพ ความปลอดภัยและสวัสดิภาพของคนงาน การตรวจวิเคราะห์ผลผลิต การจัดการของเสีย และบันทึกข้อร้องเรียน ปัจจุบัน (ข้อมูลถึงเดือนพฤษภาคม 2012) มีฟาร์มที่ลงทะเบียนไว้จำนวน 237 ฟาร์ม ฟาร์มที่ได้รับการรับรองตามมาตรฐาน SOM จำนวน 84 ฟาร์ม ผลผลิตเป็นพวกผลไม้ ผัก ข้าว เห็ด และสมุนไพร การประชาสัมพันธ์มีการโฆษณาผ่านแผ่นป้ายโฆษณาขนาดใหญ่ ผ่านทางโทรทัศน์ จำหน่ายในไฮเปอร์มาร์เก็ต จัดงานแสดงสินค้า เช่น งานวันเกษตรกร งานวันเกษตรอินทรีย์ ประโยชน์ต่อเกษตรกร ได้แก่ ปรับปรุงเพื่อให้เกิด การแข่งขันในสินค้าทางการเกษตร ได้ผลผลิตที่มีราคาสูงขึ้น ป้องกันผู้ปลูกเกษตรอินทรีย์ที่แท้จริงจากพวกที่ปลูกเกษตรอินทรีย์แบบหลอกลวงไม่แท้จริง ประโยชน์ต่อสิ่งแวดล้อมช่วยลดมลพิษลงอย่างมาก ประโยชน์ต่อคนงาน คือ ไม่มีกรณีเป็นพิษจากสารเคมี

9.5) ประเทศเนปาล

นโยบายการเกษตรแห่งชาติ เห็นความสำคัญของการผลิตเกษตรอินทรีย์ ซึ่งเกษตรอินทรีย์ในเนปาลยังคงเป็นช่วงเริ่มต้น ราคาของสารเคมีที่ยังคงสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องเป็นปัจจัยหนึ่งในการมองหาทางเลือกอื่นในการผลิตทางการเกษตร การผลิตเกษตรอินทรีย์แบบดั้งเดิมส่วนใหญ่เป็นเกษตรกรรายย่อย การสร้างการผลิตเกษตรอินทรีย์เพื่อการค้าเริ่มช่วงต้นปี 1990 สินค้าอินทรีย์หลักของเนปาล คือ ชา กาแฟ กระวาน (Large Cardamom) ซึ่งผักสด น้ำผึ้ง และผลิตภัณฑ์สมุนไพร สินค้าที่ส่งออก ได้แก่ ยาสมุนไพรและน้ำมันสกัด ชา น้ำผึ้ง ขิง กระวาน กวายเป็นยาลำไยรูป เนปาลเป็นผู้ผลิตและผู้ส่งออก Large Cardamom รายใหญ่ที่สุดของโลก เนปาลไม่มีหน่วยรับรองของประเทศมีเพียงหน่วยรับรองต่างชาติที่เข้ามาดำเนินการร่วมกับหน่วยงานในประเทศเพื่อดำเนินธุรกิจด้านการรับรอง ได้แก่ NASAA, IMO (สวีตเซอร์แลนด์), Control Union, ICEA (อิตาลี), Ecocert (ฝรั่งเศส) และ OneCert (อเมริกา) ในอนาคตจะมีการสร้างมาตรฐานการผลิตเกษตรอินทรีย์ของประเทศในเรื่องของการผลิตและการรับรอง

9.6) ประเทศปากีสถาน

มีพื้นที่การผลิตเกษตรอินทรีย์ประมาณ 60,729 เฮกแตร์ (ข้อมูลปี 2009-2010) การรับรองเกษตรอินทรีย์ดำเนินการเมื่อปี 2007 โดยหน่วยงาน ETKO ของประเทศตุรกี ประวัติการผลิตอาหารอินทรีย์เริ่มในปี 2000 ผลผลิตอินทรีย์ของปากีสถาน ได้แก่ ฝ้าย ข้าว อ้อย ผลไม้และผัก ส่วนสินค้าอินทรีย์ที่ได้รับการรับรองและ

ส่งออกปศุสัตว์ยุโรปและอเมริกา ได้แก่ ข้าว น้ำเชื่อมจากข้าว เครื่องแต่งกายและเส้นด้ายที่ผลิตจากฝ้าย น้ำตาลทรายแดง และสมุนไพร ปัจจุบันยังไม่มีมาตรฐานเกษตรอินทรีย์ของชาติ แต่หน่วยงานมาตรฐานและการควบคุมคุณภาพของปากีสถาน (Pakistan Standards and Quality Control Authority: PSQCA) มีการจัดตั้งคณะกรรมการทางเทคนิคเพื่อเตรียมการในการร่างมาตรฐานเกษตรอินทรีย์ของประเทศ มีหน่วยรับรองต่างชาติที่ดำเนินการอยู่ในประเทศ ได้แก่ Control Union, ETKO, IMO, Ecocert, Soil Associates และ Ceres มาตรฐานที่ใช้ในการรับรอง ได้แก่ NOP, EU Regulations (EC 834/07 และ 889/08) ยังขาดมาตรฐานเกษตรอินทรีย์ของประเทศและหน่วยรับรองท้องถิ่น คณะกรรมการเกษตรอินทรีย์จัดตั้งขึ้นโดยคณะกรรมการวิจัยการเกษตรแห่งชาติ (National Agriculture Research Council: NARC) และได้รับการพัฒนาโดยสถาบันเกษตรอินทรีย์แห่งชาติ (National Institute of Organic Agriculture: NIOA) ซึ่งสถาบันดำเนินการในเรื่องของเทคนิคการผลิตแนวใหม่และการเผยแพร่ความรู้แก่เกษตรกรรายย่อย

9.7) ประเทศฟิลิปปินส์

อุตสาหกรรมการผลิตเกษตรอินทรีย์มีสำรวจพื้นฐานในเบื้องต้นเมื่อปลายปี 2007 โดยศูนย์กลางการรับรองเกษตรอินทรีย์ของฟิลิปปินส์ (Organic Certification Center of the Philippines: OCCP) NGO และหน่วยรับรอง มีพื้นที่ที่ได้รับการรับรองเกษตรอินทรีย์ในปี 2006 เท่ากับ 14,140 เฮกแตร์ และมีฟาร์ม 35,000 ฟาร์ม ปริมาณการส่งออกประมาณ 18 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ข้อมูลปี 2006) โดยตลาดหลัก คือ สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น และสหภาพยุโรป มีมาตรฐานของประเทศที่พัฒนาโดยกรมวิชาการเกษตร (Department of Agriculture: DA) ผ่านไปยังสำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและป่าไม้ (Bureau of Agriculture and Fisheries Product Standards: BAFPS) มาตรฐานเกษตรอินทรีย์ เรียกว่า Philippine National Standard (PNS) for Organic Agriculture – PNS/BAFPS 07:2003 อ้างอิงจากมาตรฐานเกษตรอินทรีย์ของ IFOAM และ Codex โดยมาตรฐานแบ่งออกเป็น 3 ฉบับ ได้แก่ Philippine National Standard (PNS) for Organic Agriculture – PNS/BAFPS 07:2003 สำหรับการผลิตเกษตรอินทรีย์, Philippine National Standard (PNS) for Organic Fertilizer– PNS/BAFPS 40:2008 สำหรับปุ๋ยอินทรีย์, Philippine National Standard (PNS) for Organic Milled Rice Part 1: Post Harvest operations สำหรับข้าวสารอินทรีย์ (ส่วนการดำเนินการหลังการเก็บเกี่ยว) และนอกจากมาตรฐานยังมีกฎหมายที่เรียกว่า Philippine OA Act of 2010 (Republic Act 10068) ซึ่งระบุถึงโปรแกรมการผลิตเกษตรอินทรีย์ของประเทศ (National Organic Agriculture Program: NOAP) มีเนื้อหาในเรื่องทั้งการวิจัย การพัฒนาการผลิตและการตลาด มีระบุเรื่องการแสดงฉลาก และสร้างคณะกรรมการเกษตรอินทรีย์แห่งชาติ (National Organic Agriculture Board: NOAB) มีสมาชิก 14 คน มาจากภาครัฐ 8 คน และภาคเอกชนกับ NGOs 6 คน ภายใต้ OCCP มีฟาร์มที่ได้รับการรับรองจำนวน 13 ราย และยังมีที่อยู่ในขั้นตอนการรับรองอีก 44 ราย สำหรับการรับรองแบบกลุ่มมีการนำระบบควบคุมภายใน (Internal Control System) มาใช้ ความท้าทายในการผลิตเกษตรอินทรีย์มีในเรื่องของการแข่งขันกับระบบการทำเกษตรทั่วไป

NOAP มีโครงการดำเนินการตั้งแต่ปี 2011-2016 เน้นในเรื่องการเติบโตและการพัฒนาด้านเกษตรกรรม ในส่วนของความยั่งยืน การแข่งขัน และความมั่นคงอาหาร ระบุไว้ว่าอย่างน้อยที่สุด 5% ของพื้นที่การทำเกษตรให้เป็นเกษตรอินทรีย์ และให้ผู้บริโภคทั้งในและต่างประเทศสนับสนุนสินค้าเกษตรอินทรีย์ที่เป็นอาหารเพิ่มสูงขึ้นภายในปี 2016 เป้าหมายและวัตถุประสงค์ของ NOAP คือ รายได้ของฟาร์มเพิ่มขึ้นและมีความเป็นอยู่แบบยั่งยืน สุขภาพที่ดีขึ้น ปกป้องสิ่งแวดล้อม การลดความเสี่ยงและการยืดหยุ่นในเรื่องของสภาพอากาศที่เปลี่ยนแปลง ความยุติธรรมกับสังคม

นอกจากนี้ฟิลิปปินส์ได้เข้าร่วมกับโครงการของ GOMA โดยการประเมินมาตรฐานของประเทศกับเกณฑ์ COROS และเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนา AROS เพื่อสนับสนุนเป้าหมายระยะยาวที่จะเป็นมาตรฐานของภูมิภาคเอเชีย

9.8) ประเทศศรีลังกา

การสนับสนุนจากภาครัฐ เกษตรอินทรีย์มีเป็นนโยบายของชาติ และมีการสนับสนุนทางการเงินเพื่อพัฒนากิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับเกษตรอินทรีย์ โครงการที่เกี่ยวข้อง เช่น การผลิตสินค้าเกษตรอินทรีย์เพื่อการส่งออก มาตรฐานเกษตรอินทรีย์ การควบคุมศัตรูพืชโดยวิธีผสมผสาน เป็นต้น มีความก้าวหน้าทางด้านเกษตรอินทรีย์ ได้แก่ มาตรฐานการผลิตสินค้าเกษตรอินทรีย์ มาตรฐานปุ๋ย ความหลากหลายของชนิดพืชที่เหมาะสมกับการผลิตเกษตรอินทรีย์ เทคนิคการทำฟาร์มเกษตรอินทรีย์ กลุ่มเกษตรกรผลิตเกษตรอินทรีย์ สถานที่จำหน่ายสินค้าเกษตรอินทรีย์ขนาดเล็ก การทำฟาร์มที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม การสร้างหมู่บ้านที่ทำฟาร์มเกษตรอินทรีย์

แผนที่จะดำเนินการในอนาคต คือ โครงการฝึกอบรมสำหรับเจ้าหน้าที่ด้านการรับรอง และการตรวจประเมิน การรับรองระดับท้องถิ่นสำหรับตลาดท้องถิ่น การพัฒนาเพื่อเชื่อมต่อไปยังตลาดขนาดกลาง การนำกิจกรรมการฝึกอบรมและการพัฒนาสำหรับกลุ่มผู้ผลิตเกษตรอินทรีย์

9.9) ประเทศไทย

เกษตรอินทรีย์ในประเทศไทยเริ่มต้นเมื่อช่วงปี 1990 โดยในปี 2010 มีพื้นที่เกษตรอินทรีย์ที่ได้รับการรับรองประมาณ 34,079 เฮกเตอร์ และมีผู้ผลิตประมาณ 7,405 ราย การดำเนินการในประเทศไทยโดยกระทรวงเกษตรและสหกรณ์จัดทำยุทธศาสตร์เกษตรอินทรีย์แห่งชาติ ปี พ.ศ. 2551-2554 ประกอบด้วย 4 ยุทธศาสตร์หลัก และมีพระราชบัญญัติมาตรฐานสินค้าเกษตร พ.ศ. 2551 ซึ่งเกี่ยวข้องกับการควบคุมการผลิต การรับรอง การแสดงฉลากของสินค้าเกษตรรวมทั้งสินค้าเกษตรอินทรีย์ด้วย โดยในอนาคตมีแผนจะใช้ตรา Organic Thailand ร่วมกันสำหรับสินค้าเกษตรอินทรีย์ที่ผลิตตามมาตรฐานเกษตรอินทรีย์ของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ (มกษ.) ซึ่งปัจจุบันมีอยู่ 6 ฉบับ ได้แก่ เกษตรอินทรีย์เล่ม 1 : การผลิต แปรรูป แสดงฉลากและจำหน่ายผลิตผลและผลิตภัณฑ์เกษตรอินทรีย์ (มกษ.9000: 2552), เกษตรอินทรีย์เล่ม 2 : ปศุสัตว์อินทรีย์ (มกษ.9000 เล่ม 2- 2554), เกษตรอินทรีย์เล่ม 3 : อาหารสัตว์น้ำอินทรีย์ (มกษ.9000 เล่ม 3-2552), เกษตรอินทรีย์เล่ม 4 : ข้าวอินทรีย์ (มกษ. 9000 เล่ม 4-2553), เกษตรอินทรีย์เล่ม 5 : ปลาสลิดอินทรีย์ (มกษ.9000 เล่ม 5- 2553) และการเลี้ยงกุ้งทะเลระบบอินทรีย์ (มกษ.7413-2550) ประเทศไทยมีหน่วยรับรองระบบงาน คือ สำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ หรือ มกอช. ซึ่งได้รับการยอมรับจาก PAC และ IAF ในขอบข่ายการรับรองผลิตภัณฑ์ (Product Certification) เรียบร้อยแล้ว หน่วยรับรอง แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ หน่วยรับรองภาครัฐ ได้แก่ กรมวิชาการเกษตร กรมปศุสัตว์ กรมประมง และกรมการข้าว หน่วยรับรองภาคเอกชน ได้แก่ มกท. มอน. และหน่วยรับรองต่างชาติ เช่น Bioagricert, BCS Ecocert, KRAV, OneCert, OMIC เป็นต้น ในอนาคตกระทรวงเกษตรและสหกรณ์มีการเตรียมการวางแผนยุทธศาสตร์เกษตรอินทรีย์แห่งชาติ ปี พ.ศ. 2555-2559 ซึ่งเป็นแผนยุทธศาสตร์ฉบับใหม่ ซึ่งจะทำให้เกิดการพัฒนาทางด้านเกษตรอินทรีย์ในด้านการผลิต การตลาด การตรวจสอบรับรอง อย่างต่อเนื่องต่อไป นอกจากนี้ยังมีการบรรยายถึงการดำเนินการเตรียมการจัดองค์การให้เป็นหน่วยรับรองด้านเกษตรอินทรีย์ของสถาบันรับรองระบบการผลิตผลิตภัณฑ์การเกษตร (ICAPS) มหาวิทยาลัยแม่โจ้ ซึ่งแจ้งว่าจะมีการมาขอการรับรองระบบงานจาก มกอช. ในอนาคต นอกจากนี้ยังมีการบรรยายในส่วนของประสบการณ์ในการทำการผลิต ณ ฟาร์ม เชียงดาวตามมาตรฐานเกษตรอินทรีย์ มกษ. เล่ม 1 การดำเนินการตรวจประเมินของ IQS ร่วมกับ OneCert ตามมาตรฐานเกษตรอินทรีย์ของสหรัฐอเมริกา (NOP) ในกลุ่มผู้ปลูกชาดอยแม่สลอง จังหวัดเชียงราย และการบรรยายถึง

โครงการเกษตรอินทรีย์ของกระทรวงพาณิชย์ ปี พ.ศ. 2554-2558 เน้นการขยายตลาดทั้งภายในและภายนอกประเทศ

9.10) ประเทศเวียดนาม

การผลิตเกษตรอินทรีย์เป็นเรื่องใหม่มากและการพัฒนายังใหม่สำหรับประเทศเวียดนาม โดยการผลิตเกษตรอินทรีย์เริ่มมีเมื่อกลางปี 1990 และมีผู้ผลิตรายแรกได้รับการรับรองในปลายปี 1990 มีพื้นที่การผลิตที่ได้รับการรับรองประมาณ 21,867 เฮกเตอร์ ซึ่งส่วนหนึ่งเป็นการทำฟาร์มกึ่งอินทรีย์ในป่าโกงกาง 6,475 เฮกเตอร์ มีผู้ประกอบการจำนวน 13 ราย เกษตรกร 837 ราย ผลผลิตหลัก คือ กุ้ง ปลา (Basa, Tilapia) สำหรับพืช คือ ชา เม็ดมะม่วงหิมพานต์ โกโก้ สับปะรด เครื่องเทศ น้ำมันสกัด การเก็บของป่า ผลไม้และผัก การตลาดส่วนใหญ่ส่งออก โดยตลาดหลัก ได้แก่ สหภาพยุโรปและสหรัฐอเมริกา ตลาดท้องถิ่นสำหรับผักอินทรีย์พัฒนาช้า มีองค์กรท้องถิ่นและองค์กรสากลบางรายที่สนับสนุนการผลิตเกษตรอินทรีย์ มีโครงการใหญ่ที่สุดที่พัฒนาการผลิตเกษตรอินทรีย์ในเวียดนาม เรียกว่า “ADDA-VNFU Organic Project”

การรับรองและมาตรฐานเกษตรอินทรีย์ มาตรฐานเกษตรอินทรีย์ของชาติมีการพัฒนามาตั้งแต่ปี 2003 แต่ปัจจุบันยังคงเป็นร่างมาตรฐานอยู่ โดยคาดว่าเมื่อมีความต้องการมาตรฐานชาติที่เป็นแบบสมัครใจก็จะมีมีการดำเนินการจัดทำเพื่อนำมาใช้ในตลาดท้องถิ่นและการนำเข้า มีหน่วยรับรองต่างชาติให้การรับรองเพื่อการส่งออก ได้แก่ IMO (สวีตเซอร์แลนด์), ICEA (อิตาลี) และสำนักงานมาตรฐานเกษตรอินทรีย์ (ACT ประเทศไทย) โดย IMO เป็นหน่วยรับรองที่ตั้งสำนักงานอยู่ในพื้นที่ โครงการ “ADDA-VNFU Organic Project” ได้ร่วมมือกับหน่วยงาน MARD ในการสนับสนุนมาตรฐานเกษตรอินทรีย์ของชาติและการรับรอง นอกจากนี้ยังมีแผนในการสร้างหน่วยงานด้านเกษตรอินทรีย์ของประเทศและสร้างการแสดงผลทางการตลาดของเกษตรอินทรีย์ขึ้นโดยโครงการดังกล่าวข้างต้นเป็นหลักในการดำเนินการตามแผน ในอนาคตคาดการณ์ไว้ว่าการรับรองเกษตรอินทรีย์จะเข้มแข็งหรือไม่ขึ้นอยู่กับ จำนวนผู้บริโภคชาวเวียดนามที่มากขึ้น คนในเมืองที่เพิ่มมากขึ้นและมีกำลังซื้อสินค้าเกษตรอินทรีย์ที่มีราคาสูง ผู้บริโภคที่เพิ่มความตระหนักในเรื่องความยั่งยืนและชีวิตที่มีสุขภาพดี ช่องทางตลาดหลักในซูเปอร์มาร์เก็ตซึ่งจะมีการพัฒนาเมื่อเวียดนามเปิดตลาดค้าปลีกกับบริษัทต่างชาติ

10) ขั้นตอนการตรวจประเมินและการให้การรับรอง (Inspection and Certification Procedures)

โดยวิทยากร Mr. Zejiang Zhou และ Mr. Gerald A. Herrmann

ขั้นตอนการตรวจรับรอง 3 แบบ ได้แก่ ขั้นตอนการตรวจประเมินและการให้การรับรองสำหรับฟาร์มรายเดียว (Inspection and Certification Procedures for Individual farms) ขั้นตอนการตรวจประเมินและการให้การรับรองสำหรับผู้ผลิตในโรงงานอุตสาหกรรมและผู้ควบคุมดูแล (Inspection and Certification Procedures for Manufacturers and Handlers) ขั้นตอนการตรวจประเมินและการให้การรับรองสำหรับการรับรองแบบกลุ่ม (Inspection and certification procedures for smallholder group certification) มีขั้นตอนโดยรวม ดังนี้ การยอมรับใบสมัคร โดยถ้าเป็นฟาร์มรายเดียวต้องมีข้อมูลรายงานการวิเคราะห์คุณภาพดิน น้ำ และอากาศ สำหรับผู้ประกอบการแปรรูปต้องมีใบรับรองด้านสุขอนามัย หลักฐานที่แสดงว่าคุณภาพน้ำเทียบเท่า น้ำดื่ม การใช้สารปรุงแต่งตามกฎระเบียบ คู่มือกระบวนการผลิต แนวทางในการดำเนินการผลิต หากมีการขอการรับรองจากหน่วยรับรองหลายราย ต้องแจ้งข้อมูลที่ต้องการรับรองจากรายอื่นๆ ให้พิจารณาด้วย

ขั้นตอนต่อไปหน่วยรับรองทบทวนใบสมัครและดำเนินการจัดทีมผู้ตรวจประเมิน กำหนดวันตรวจ โดยให้เหมาะสมกับขนาดและการดำเนินการของผู้สมัคร ส่งร่างให้กับผู้สมัครเพื่อให้ผู้สมัครตอบกลับ แล้วจึง

ลงนามในสัญญา จากนั้นเป็นขั้นตอนของการลงไปตรวจประเมิน (Inspection) ซึ่งผู้ตรวจประเมินต้องมีการลงนามแสดงการไม่มีส่วนได้ส่วนเสียกับผู้สมัคร รวมทั้งผู้ตรวจประเมินดำเนินการวางแผนการตรวจให้หน่วยรับรองอนุมัติแผนและส่งโทรสารให้ผู้สมัครยืนยันแผนการตรวจ หลังจากนั้นไปดำเนินการตรวจโดยมีการประชุมตอนเช้า ลงตรวจ ณ สถานที่ผลิตไม่ว่าจะเป็นฟาร์มหรือโรงงาน บันทึกการตรวจ ประชุมก่อนกลับ/ขาออกเพื่อสรุปสิ่งที่ไม่สอดคล้อง เมื่อมีการตัดสินใจให้การรับรองแล้วต้องแจ้งผลให้ผู้สมัครทราบทางโทรสาร

ในการตรวจประเมินสำหรับฟาร์มในการตรวจประเมินครั้งแรกต้องอย่างน้อย 1/3, 2/3 หรือทั้งหมดของพื้นที่ผลิต สำหรับการตรวจแบบกลุ่มหรือ ICS ใช้สูตรรากที่สองของจำนวนเกษตรกรในกลุ่ม (แต่สำหรับในประเทศจีนดำเนินการตรวจ 100%)

ส่วนที่น่าสนใจ คือ มีการสนับสนุนให้มีการตรวจเบื้องต้นก่อนการตรวจประเมินจริง เรียกว่า Pre-inspection support โดยระบุว่าหน่วยรับรองอาจจะให้กลุ่มของตัวอย่างแบบฟอร์มบันทึกที่ใช้ภายในฟาร์มแก่ผู้สมัครเพื่ออ้างอิงและสร้างระบบการติดตามการตรวจ ซึ่งจะช่วยให้ผู้สมัครดำเนินการตามระบบของพวกเขาเองได้สอดคล้องตามเงื่อนไขจริง

การรับรองแบบกลุ่ม มีระบบควบคุมภายใน (Internal Control System: ICS) เป็นเครื่องมือสำหรับการรับรองกลุ่มเกษตรกรให้มีการปฏิบัติที่ถูกต้องโดยการตรวจรับรองจากบุคคลที่สาม ซึ่งในการตรวจประเมินจะมีการทวนสอบการดำเนินการ ICS ของกลุ่มด้วย และการให้การรับรองเป็น 1 ใบรับรองต่อกลุ่มเกษตรกรทั้งหมด

11) การตรวจรับรองเกษตรอินทรีย์ การให้การรับรองและการควบคุมให้เกิดความถูกต้อง (Organic Inspection, Certification and Integrity) โดยวิทยากร Mr. Gerald A. Herrmann

มีข้อกำหนดสำหรับหน่วยรับรอง ซึ่งได้แก่ ISO/IEC Guide 65 เป็นข้อกำหนดทั่วไปของหน่วยรับรองด้านการรับรองสินค้า เน้นเรื่องของความเป็นอิสระ ความน่าเชื่อถือ ความสอดคล้อง ความเป็นกลาง และการรักษาความลับ สำหรับ IFOAM มีการกำหนดเกณฑ์สำหรับหน่วยรับรอง เรียกว่า IFOAM Accreditation Criteria (IAC) โดยมีรายละเอียดสิ่งที่หน่วยรับรองต้องมีการดำเนินการ ดังนี้

11.1) นโยบายและขั้นตอนการดำเนินงานการตรวจประเมินที่แจ้งและไม่แจ้งให้ทราบล่วงหน้า การประเมินความเสี่ยงและอื่นๆ

11.2) การตรวจประเมิน ส่วนที่ 1 (ทักษะ, รูปแบบ, ความรับผิดชอบ, การเตรียมการในการลงตรวจฟาร์ม)

11.3) การตรวจประเมิน ส่วนที่ 2 (การประชุมเปิดและประชุมปิด การจัดการในสถานการณ์ที่ยากต่อการตัดสินใจ การแก้ปัญหาที่มีส่วนได้ส่วนเสีย)

11.4) การดำเนินการตรวจประเมิน (การใช้รายการตรวจประเมิน, การรายงานผลความไม่สอดคล้องกับข้อกำหนด)

11.5) การให้การรับรอง (กระบวนการและวิธีการดำเนินการ การตัดสินใจให้การรับรอง การสื่อสาร)

11.6) การติดตามผล (การทบทวนและการทวนสอบประสิทธิภาพการแก้ไขข้อบกพร่อง การถอนใบรับรอง)

11.7) การควบคุมความถูกต้องของการสอบกลับ และการสอบกลับในห่วงโซ่อาหารอินทรีย์

ภาคปฏิบัติ

2.3 สรุปเนื้อหา/องค์ความรู้ที่ได้จากการศึกษาดูงานแต่ละแห่ง (ถ้ามี) พร้อมแนบภาพประกอบ

การดูงาน แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่

1) ฟาร์มเกษตรอินทรีย์เพื่อการฝึกปฏิบัติลงบันทึกในรายงานการตรวจประเมินฟาร์ม

การดูงานฟาร์มเกษตรอินทรีย์ของนาย M.Kapurubanda ซึ่งเป็นสมาชิกของกลุ่มโครงการมาโฮ (Maho Project) ตั้งอยู่ที่ตำบลกูรูนกาลา (Kurunegala) อยู่ในจังหวัดทางตะวันตกเฉียงเหนือของประเทศศรีลังกา เป็นกลุ่มที่ได้รับการรับรองตามมาตรฐาน IFOAM โดย NASAA (Natural Association of Sustainable Agriculture Australia Pty Ltd) ในปี 1994 (พ.ศ. 2537) ต่อมาได้รับการรับรองเพิ่มเติมโดยบริษัท ICS Japan ของประเทศญี่ปุ่น และ SKAL ของประเทศเนเธอร์แลนด์ ผลผลิตหลักๆ ได้แก่ มะม่วงหิมพานต์ และมะพร้าว นอกจากนี้ ยังมีผลผลิตอื่นๆ ได้แก่ มะม่วง มะนาว ส้ม กล้วย มะขวิด ขนุน ใบบัวบก มะขาม ฝรั่ง มะละกอ และอนดา (Anoda) ในระหว่างการดูงานเน้นการตรวจประเมิน ณ ฟาร์มเกษตรกรและข้อมูลจากการสอบถามเกษตรกรและหัวหน้ากลุ่มเกษตรกรเป็นหลัก ไม่ได้เน้นการตรวจดูเอกสารหรือบันทึก จึงทำให้ได้ข้อมูลสำหรับบันทึกในรายงานการตรวจประเมินฟาร์มไม่ครบถ้วน

ภาพประกอบ

2) โรงงานแปรรูปมะม่วงหิมพานต์

โรงงานนี้รับมะม่วงหิมพานต์มาจากกลุ่มเกษตรกรของโครงการมาโฮ ซึ่งนำมาแปรรูปโดยวิธีการอบ ในโรงงานมีการดำเนินการทั้งโดยเครื่องมือและคน ส่วนใหญ่เป็นการดำเนินการโดยคนทั้งขั้นตอนการเอาเมล็ดมะม่วงหิมพานต์ออกจากผล การคัดเลือกเมล็ดที่สมบูรณ์ภายหลังการอบ ซึ่งน้ำหนักรับรองลงถุงและกล่อง จาก

การเยี่ยมชมโรงงาน พบว่า โรงงานที่การปฏิบัติในเรื่องของสุขลักษณะเบื้องต้น ได้แก่ การจุ่มเท้าเปล่าในน้ำคลอรีน เพื่อฆ่าเชื้อก่อนเข้าโรงงาน การแต่งกายของพนักงานคัดเลือกเมล็ดมะม่วงหิมพานต์หลังอบ มีการใส่หมวกและถุงมือ ผลิตภัณฑ์ที่ได้จากโรงงานจะมีทั้งขายในประเทศและส่งออก โดยเมล็ดที่สมบูรณ์จะส่งออกไปขายยังต่างประเทศ ได้แก่ ประเทศอังกฤษ ยุโรปตะวันตก ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา แคนาดา ประเทศในแถบสแกนดิเนเวีย ในนามของบริษัท Lanka Organics (Pvt) Ltd.

ปัจจุบันโครงการมาโฮ มีเกษตรกรเข้าร่วมโครงการจำนวน 204 ราย จาก 13 หมู่บ้าน และได้รับการรับรองจาก National Association of Sustainable Agriculture Australia Ltd. (NASAA), Control Union (Netherlands), Institute for Market Ecology, Switzerland (IMO) และ Forest Garden Products Certification

ภาพประกอบ

2.4 สรุปเนื้อหา/องค์ความรู้ที่ได้จากการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม (Group Discussion)

1) การฝึกปฏิบัติเป็นกลุ่ม เรื่องการใช้เกณฑ์ข้อกำหนดกลางและเป้าหมายมาตรฐานเกษตรอินทรีย์ (Common Objectives and Requirements of Organic Standards: COROS) กับมาตรฐานเกษตรอินทรีย์ของประเทศ

การฝึกปฏิบัติมีการแบ่งกลุ่มออกเป็น 4 กลุ่ม โดยให้ใช้เกณฑ์ข้อกำหนดกลางและเป้าหมายมาตรฐานเกษตรอินทรีย์ (Common Objectives and Requirements of Organic Standards: COROS) เทียบเคียงกับมาตรฐานเกษตรอินทรีย์ของประเทศมาเลเซีย และฟิลิปปินส์ ซึ่งมาตรฐานของทั้ง 2 ประเทศส่วนใหญ่จะสอดคล้อง

กับเกณฑ์ COROS เนื่องจากเป็นมาตรฐานที่อ้างอิงมาจากเกณฑ์ข้อกำหนดขั้นต่ำเกษตรอินทรีย์ของ IFOAM (IFOAM Basic Standards) และสำหรับมาตรฐานเกษตรอินทรีย์ของประเทศมาเลเซียยังเพิ่งเริ่มต้นเรื่องการผลิตพืชอินทรีย์ก่อน ยังไม่มีในส่วนของปุ๋ยสัตว์และสัตว์น้ำอินทรีย์ สำหรับมาตรฐานเกษตรอินทรีย์ของประเทศฟิลิปปินส์ ยังไม่มีการกล่าวถึงในส่วนของสัตว์น้ำอินทรีย์ เช่นกัน

2) การฝึกปฏิบัติเป็นกลุ่ม เรื่อง การลงรายละเอียดในแบบฟอร์มการตรวจประเมิน (Sample Farm Inspection Form) และการตัดสินใจให้การรับรอง

เป็นการฝึกปฏิบัติเป็นกลุ่ม 4 กลุ่ม โดยนำข้อมูลที่ได้จากการดูงานฟาร์มเกษตรอินทรีย์ของนาย M.Kapurubanda สมาชิกของกลุ่มโครงการมาโฮ (Maho Project) ที่ได้ไปฝึกตรวจมาอภิปรายร่วมกันในกลุ่มแล้ว ลงรายละเอียดที่เห็นตรงกันในตัวอย่างแบบฟอร์มการตรวจประเมินฟาร์ม จากนั้นส่งให้อีกกลุ่มหนึ่งทำหน้าที่ในการเป็นผู้ตัดสินใจให้การรับรอง โดยลงข้อมูลในแบบฟอร์มดังกล่าวในส่วนของการตัดสินใจ ซึ่งเมื่อผู้เข้าร่วมการฝึกอบรมทำหน้าที่เป็นผู้ตัดสินใจให้การรับรอง วิทยากรจะเน้นว่าต้องคิดเสมอว่าเราไม่เคยไปฟาร์มนั้นมาก่อน การตัดสินใจจะเกิดขึ้นจากข้อมูลที่ผู้ตรวจประเมินระบุไว้ในแบบฟอร์มการตรวจประเมินฟาร์มเท่านั้น นอกจากรายละเอียดส่วนไหนที่ไม่ชัดเจน ผู้ตัดสินใจให้การรับรองสามารถสอบถามจากผู้ตรวจประเมินก่อนตัดสินใจให้การรับรองได้

ส่วนที่ 3 ประโยชน์ที่ได้รับจากการเข้าร่วมโครงการ

3.1 ประโยชน์ต่อตนเอง

ได้รับความรู้และประสบการณ์จากการอบรมและฝึกปฏิบัติเกี่ยวกับการตรวจประเมินและการรับรองผลิตภัณฑ์อินทรีย์ รวมทั้งได้มีโอกาสใช้เกณฑ์ COROS บางข้อกำหนด

3.2 ประโยชน์ต่อหน่วยงานต้นสังกัด

หน่วยงานได้เห็นถึงแนวทางการตรวจประเมินและการรับรองผลิตภัณฑ์อินทรีย์ของ IFOAM รวมทั้งแผนการในอนาคต เพื่อนำข้อมูลดังกล่าวมาพิจารณาดำเนินการด้านเกษตรอินทรีย์ให้เหมาะสมกับหน่วยงานต่อไป

3.3 ประโยชน์ต่อสายงานหรือวงการในหัวข้อนั้นๆ

สามารถเผยแพร่ความรู้ที่ได้รับจากการอบรมให้ภายในหน่วยงาน หน่วยงานที่เกี่ยวข้องและผู้สนใจผ่านช่องทางต่างๆ อย่างเหมาะสมกับบุคคลเป้าหมายต่อไป

3.4 กิจกรรมการขยายผลที่ได้ดำเนินการภายใน 1 เดือนหลังเข้าร่วมโครงการ

3.4.1 กิจกรรม เช่น การฝึกอบรมภายในหน่วยงาน การบรรยายในที่ทำงาน บทความที่ลง newsletter เป็นต้น

มีแผนการเผยแพร่รายละเอียดหลักสูตรให้เจ้าหน้าที่ภายในหน่วยงาน ในวันที่ 23 กรกฎาคม 2555 เวลา 10.00 น. ณ หน่วยงาน

3.4.2 สรุปรายละเอียดกิจกรรม พร้อมภาพถ่าย และใบลงชื่อผู้ร่วมกิจกรรม

จัดส่งหลักฐานให้ภายหลังดำเนินการเผยแพร่เสร็จตามแผน

3.5 กิจกรรมการขยายผลที่จะดำเนินการภายใน 6 เดือนหลังเข้าร่วมโครงการ

3.5.1 แผนงานกิจกรรมที่จะดำเนินการ

นำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ในการตรวจรับรองระบบงาน โดยไปใช้ในขั้นตอนการตรวจประเมินความสามารถของผู้ตรวจประเมินด้านเกษตรอินทรีย์ กรณีถ้ามีหน่วยรับรองมายื่นขอการรับรองจากหน่วยงาน

3.5.2 ส่งเอกสารสรุปกิจกรรมดังข้อ 3.4.2 เมื่อเสร็จสิ้นกิจกรรมให้ส่วนวิเทศสัมพันธ์

ส่วนที่ 4 เอกสารแนบ

- 4.1 กำหนดการฉบับล่าสุด (Program)
- 4.2 เอกสารประกอบการประชุม/สัมมนา (Training Materials)
- 4.3 ประวัติโดยสังเขปของวิทยากรบรรยาย (CV)
- 4.4 รายงานก่อนการเดินทาง (Country Paper-Thailand)
- 4.5 เอกสารนำเสนอผลงานหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม (Group Presentation)

-
- หมายเหตุ
1. ตัวอักษรและขนาดของตัวอักษรที่ใช้ คือ Cordia New 14 pt.
 2. รายงานการเข้าร่วมโครงการเอพีโอ ต้องจัดทำเป็นรายบุคคล และมีกำหนดจัดส่งภายในระยะเวลา 1 เดือน หลังจากเดินทางกลับจากการเข้าร่วมโครงการ